ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-ЖА V. TRSTENJAK
представено на 13 март 2008 година [1]

Съдържание

I — Въведение ..... I - 6140

II — Правна уредба ..... I - 6141

III — Факти и производство ..... I - 6142

А — Спорът по главното производство ..... I - 6142

Б — Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение ..... I - 6145

1. По първото правно основание ..... I - 6145

2. По второто правно основание ..... I - 6146

3. По третото правно основание ..... I - 6148

4. По исканията за процесуално-организационни действия и събиране на доказателства ..... I - 6148

В — Производство пред Съда и искания на страните ..... I - 6149

Г — Правни основания на жалбата и доводи на страните ..... I - 5150

IV — Правен анализ ..... I - 6154

А — Уводни бележки ..... I - 6154

1. Материалноправни съображения ..... I - 6154

2. Процесуалноправни съображения ..... I - 6156

Б — Разглеждане на правните основания на жалбата ..... I - 6157

1 — Език на оригиналния текст: немски.

3. Първо правно основание, изведено от нарушение на принципа на разпределяне на правомощията между страната на износа и страната на вноса ..... I - 6157

а) По разпределянето на правомощията между страната на износа и страната на вноса ..... I - 6157

б) По въпроса дали преценката е различна в случай на злоупотреба от страна на органите в държавата на износа ..... I - 6159

4. Второ правно основание, изведено от нарушение на правото на достъп до преписката или на друго право на защита ..... I - 6161

5. Трето правно основание, свързано с разпределянето на тежестта на доказване ..... I - 6166

6. Четвърто правно основание във връзка с отхвърлянето на исканията за процесуално-организационни действия и събиране на доказателства ..... I - 6170

7. Пето правно основание на жалбата, свързано с правната квалификация на някои документи и факти във връзка с твърдяното неизпълнение на задължения от страна на турските органи и Комисията ..... I - 6171

а) По твърденията за неизпълнение на задължения от страна на турските органи ..... I - 6171

i) Квалификация на разглежданите 32 сертификата A.TR.1 като фалшифицирани ..... I - 6171

ii) По сертификат A.TR.1 WVB D 437214 ..... I - 6172

iii) Неизпълнение на задължение от страна на турските органи по отношение на печатите ..... I - 6172

iv) Неизпълнение на задължения от страна на турските органи по отношение на регистрирането на официални документи I - 6172

v) Неизпълнение на задължения от страна на турските органи поради съдействието им за издаването на нередовни сертификати ..... I - 6173

vi) Неизпълнение на задължения от страна на турските органи в рамките на административната помощ ..... I - 6173

vii) Неизпълнение на задължения от страна на турските органи поради други обстоятелства и поради осуетяване на разследванията в Mersin ..... I - 6174

б) По твърденията за неизпълнение на задължения от страна на Комисията ..... I - 6174

i) Неизпълнение на задължение за надзор върху преференциалния режим по отношение на Турция ..... I - 6174

ii) Неизпълнение на задължение, изведено от пропуснато изпращане на отпечатъци от печати ..... I - 6175

iii) Неизпълнение на задължение за своевременно предупреждаване на вносителите ..... I - 6176

iv) Неизпълнение на задължение за изясняване и преценка на фактите по време на разследванията в Турция ..... I - 6178

в) Междинно заключение ..... I - 6178

8. По шестото правно основание, изведено от несезиране на Митническия комитет или Съвета за асоцииране от страна на Комисията ... I - 6178

9. По седмото правно основание, изведено от неправилна преценка на законния интерес на жалбоподателя по отношение на A.TR.1 WVB D 437214 ..... I - 6179

10. По осмото правно основание, свързано с преценка на съображенията за справедливост и на рисковете ..... I - 6181

11. По деветото правно основание, изведено от нарушение на член 220, алинея 2, буква б) от МКО ..... I - 6182

V — Заключение на анализа ..... I - 6184

VI — По съдебните разноски ..... I - 6184

VII — Заключение ..... I - 6184

I — Въведение

1. По настоящото дело от Съда на Европейските общности се иска да се произнесе по жалба, подадена от дружеството CAS SpA срещу Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 6 февруари 2007 г. по дело CAS SpA/Комисия[2]. Жалбоподателят в първоинстанционното производство и в настоящото производство по обжалване (наричан по-нататък „жалбоподателят“) иска от Съда да отмени посоченото съдебно решение, с което Първоинстанционният съд обявява за законосъобразно Решение на Комисията от 18 октомври 2002 г. (REC 10/01, наричано по-нататък „спорното решение“), с което тя отказва искането от жалбоподателя възстановяване на вносни сборове в размер на 1 702 340,25 EUR по отношение на 32 от общо 48 подадени сертификата за внос, и в резултат този съд отхвърля неговата жалба за частична отмяна на това решение.

2 — Решение от 6 февруари 2007 г. (T-23/03, Сборник, стр. II-289, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“).

II — Правна уредба

Общностна правна уредба, свързана с опрощаването на мита

2. Относно възможността за опрощаване на вносни мита член 239 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „МКО“) определя следното:

„[…] опрощаване на вносни сборове […] се извършва и в случаи […], които произтичат от обстоятелства, които не предполагат недобросъвестно поведение или груба небрежност от страна на заинтересуваното лице. Случаите, в които може да се приложи тази разпоредба, както и процедурата, която трябва да се следва за тази цел, се определят съгласно процедурата на комитета. […]“

3. Член 905, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 (ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3, наричан по-нататък „Регламент за прилагане на МКО“) гласи:

„1. Когато решаващият митнически орган, пред който е представена молба за възстановяване или опрощаване съгласно член 239, параграф 2 от [МКО], не е в състояние да отсъди въз основа на член 899, но молбата е придружена от доказателства, които могат да представляват особено положение, произтичащо от обстоятелства, при които заинтересованото лице не може да се обвини в опит за заблуда или явна небрежност [другаде в текста: „в недобросъвестно поведение или груба небрежност“], държавата-членка, към която спада органът, препраща случая до Комисията, за да се реши по процедурата, установена в членове 906—909.

[…]“

4. Член 904, буква в) от Регламента за прилагане на МКО разпорежда:

„Не се възстановяват [да се чете: не се възстановяват или опрощават] вносните мита, когато единствените основания, на които се разчита в молбата за възстановяване или опрощаване, са в зависимост от случая:

[…]

в) представяне, с цел да се получи преференциално третиране на стоките, обявени за редовен внос, на документи, които впоследствие се установява, че са подправени, фалшифицирани или невалидни за горната цел, дори когато тези документи са били представени непредумишлено [другаде в текста: „добросъвестно“].“

5. Член 236 от МКО предвижда:

„1. Възстановяване на вносните или износните сборове се извършва, когато се установи, че в момента на плащането размерът на сборовете не е бил дължим или размерът е бил взет под отчет в противоречие с член 220, параграф 2.

Опрощаване на вносните и износните сборове се извършва, когато се установи, че в момента на вземането им под отчет техният размер не е бил дължим или размерът е бил взет под отчет в противоречие с член 220, параграф 2.

Възстановяване или опрощаване не може да се разреши, когато фактите, послужили за основание на плащането или вземането под отчет на размера на недължими сборове, произтичат от недобросъвестно поведение на заинтересуваното лице.

[…]“

6. Член 220, параграф 2, буква б) от МКО предвижда, че последващо вземане под отчет не се допуска, когато размерът на дължимите сборове не е бил взет под отчет в резултат на грешка от страна на митническите органи, която не е било възможно да бъде открита от лицето, отговорно за плащането, ако то е действало добросъвестно и е спазило всички разпоредби на действащото законодателство, свързани с митническото деклариране.

III — Факти и производство

A — *Спорът по главното производство*

7. Жалбоподателят е дружество, учредено по италианското право, дъщерно дружество на Steinhauser GmbH (наричано по-нататък „Steinhauser“), което притежава 95,1 % от първото и е установено в Ravensburg (Германия). Основната дейност на жалбоподателя се състои в преработване на внесен концентрат от плодов сок, като наред с това той е вносител на тези продукти в Италия. Стопанските отношения с чуждестранните доставчици се поддържат главно от дружество Steinhauser.

8. Според фактическите констатации на Първоинстанционния съд между 5 април 1995 г. и 20 ноември 1997 г. жалбоподателят внася и пуска в свободно обращение в Общността концентрат от ябълков и крушов сок, декларирани като продукти

от Турция с произход от Турция. Вносът в Общността на този вид продукти е осъществен чрез сертификати A. TR. 1, така че тези продукти са ползвали освобождаването от мита, предвидено в Споразумението за асоцииране и Допълнителния протокол.

9. Съгласно член 29 от Решение № 1/95 митническата служба в Равена (Италия) извършва последваща документална проверка относно истинността на сертификат A. TR. 1 D 141591, представен от жалбоподателя при една от вносните операции, осъществени в периода от 5 април 1995 г. до 20 ноември 1997 г. Съгласно приложимите в тази област разпоредби искането за проверка на истинността на посочения сертификат е отправено до турските власти.

10. С писмо от 15 май 1998 г. турските власти уведомяват митническата служба в Равена, че извършената проверка е показала, че въпросният сертификат не е истински, тъй като не е издаден от турските митнически органи. Освен това те обявяват, че ще бъдат извършени и други проверки.

11. В резултат на това италианските власти извършват последваща проверка на 103 сертификата A. TR. 1, представени от жалбоподателя при различни вносни операции.

12. С писмо от 10 юли 1998 г. Постоянното представителство на Република Турция към Европейския съюз (наричано по-нататък „Постоянното представителство на Турция“) уведомява Комисията, че представени от жалбоподателя сертификати A. TR. 1, изброени в приложението към това писмо и засягащи износа на турското дружество Akman към Италия, са подправени (false). С писмо от 20 юли 1998 г. Комисията изпраща това писмо на италианските митнически органи.

13. Между 12 и 15 октомври 1998 г., както и на 30 ноември и на 2 декември 1998 г., Отделът за координиране на борбата с измамите към Комисията (UCLAF, предшественик на OLAF) предприема разследване в Турция.

14. С писмо от 8 март 1999 г. Постоянното представителство на Турция уведомява митническата служба в Равена, че 32 сертификата A. TR. 1, представени от жалбоподателя (наричани по-нататък „спорните сертификати"), включително 18 сертификата, изброени в приложението към писмото от 10 юли 1998 г., не са нито издадени, нито потвърдени от турските власти.

15. Италианските митнически органи приемат, че от цялата кореспонденция, разменена между тях, Комисията, UCLAF и турските власти, е видно, че последните смятат, че 48 сертификата A. TR. 1, в това число и спорните сертификати, които са свързани с износ към Италия, извършен от жалбоподателя чрез турското дружество Akman, са или подправени, или нередовни. В конкретния случай спорните 32 сертификата (съответстващи на митни сборове на обща стойност 3 296 190 371 ITL (италиански лири), или 1 702 340,25 EUR) се считат за подправени, тъй като не са нито издадени, нито потвърдени от турските митнически служби. От друга страна, за 16 други сертификата (съответстващи на митни сборове на обща стойност 1 904 763 758 ITL, или 983 728,38 EUR) се счита, че са недействителни, тъй като независимо че са издадени от турските митнически власти, стоките, до които се отнасят, не са с произход от Турция. Доколкото всичките 48 сертификата са квалифицирани или като подправени, или като недействителни, стоките, до които те се отнасят, не могат да ползват предоставеното във връзка с вноса на турски селскостопански продукти преференциално третиране. В резултат на това италианската митническа администрация иска жалбоподателят да заплати дължимите мита на обща стойност 5 200 954 129 ITL, или 2 686 068,63 EUR.

16. С писмо от 28 март 2000 г., като се позовава на член 220, параграф 2, буква б) и на членове 236 и 239 от МКО, жалбоподателят подава до митническата служба в Равена молба да не се пристъпва към последващо вземане под отчет и да му се предостави възстановяване на исканите вносни сборове. В подкрепа на своята молба жалбоподателят се позовава на добросъвестността си, на грешки от страна на компетентните органи, които не е било възможно да бъдат открити от него, както и на неизпълнение на задължения от тези органи.

17. С писмо от 30 ноември 2001 г. Италианската република иска от Комисията да вземе решение относно това дали е обосновано да не се пристъпва към последващо вземане под отчет на вносните сборове, както жалбоподателят иска на основание член 220, параграф 2, буква б) от МКО, или да се предостави възстановяване на тези сборове съгласно член 239 от МКО.

18. С писмо от 3 юни 2002 г. Комисията иска определена допълнителна информация от италианските власти, които отговарят с писмо от 7 юни 2002 г.

19. С писмо от 25 юли 2002 г. Комисията уведомява жалбоподателя за намерението си да отхвърли неговото искане. Преди да вземе окончателно решение, Комисията обаче кани жалбоподателя да представи своето евентуално становище и му предоставя достъп до преписката, за да се запознае с документите, които нямат поверителен характер. На 6 август 2002 г.

представителите на жалбоподателя се запознават с административната преписка в помещенията на Комисията. Освен това те подписват декларация, която потвърждава, че им е бил предоставен достъп до документите, посочени в приложение към нея.

20. С писмо от 15 август 2002 г. жалбоподателят представя на Комисията своето становище. В него по-специално той поддържа своята позиция, според която компетентните митнически органи са допуснали фактически грешки, които не биха могли да бъдат открити от него, грешки, които той приравнява на нарушения, които могат да породят особено положение по смисъла на член 239 от МКО.

21. На 18 октомври 2002 г. Комисията приема спорното решение, за което жалбоподателят е уведомен на 21 ноември 2002 г. На първо място, Комисията заключава, че е обосновано вносните сборове — предмет на молбата, да бъдат взети под отчет. На второ място, Комисията все пак заключава, че е обосновано да се пристъпи към възстановяване на вносните сборове за частта от молбата, свързана с шестнадесетте недействителни сертификата, доколкото по отношение на тях жалбоподателят се е намирал в особено положение по смисъла на член 239 от МКО. На трето място, що се отнася до спорните 32 сертификата, Комисията от друга страна заключава, че обстоятелствата, на които се позовава жалбоподателят, не могат да породят особено положение по смисъла на член 239 от МКО. В резултат на това в член 2 от спорното решение Комисията решава, че не е обосновано да се пристъпва към възстановяване на съответните вносни сборове, възлизащи на 1 702 340,25 EUR.

Б — *Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение*

22. На 29 януари 2003 г. жалбоподателят подава жалба срещу Комисията в секретариата на Първоинстанционния съд, като иска да се отмени член 2 от спорното решение. В подкрепа на своите искания жалбоподателят се позовава на три правни основания, изведени, на първо място, от нарушение на правото на защита, на второ място, от нарушение на член 239 от МКО и на трето място, от нарушение на член 220, параграф 2, буква б) от МКО.

23. Комисията моли Първоинстанционният съд да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

24. Първоинстанционният съд отхвърля изцяло жалбата.

1. По първото правно основание

25. С първото правно основание жалбоподателят твърди, че при административната процедура е било нарушено неговото право на защита, тъй като независимо от предоставения му достъп до преписката, съдържаща доказателствата, върху които Комисията е основала спорното

решение, при все това не е имал достъп до документи, които са били от решаващо значение за направената от Комисията обща преценка на положението.

26. Като отхвърля това правно основание, в точка 88 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд постановява, че в тази област принципът за спазване на правото на защита предполага единствено заинтересованото лице да може ефективно да изложи своята гледна точка по доказателствата, включително по документите, които Комисията е използвала срещу него, за да обоснове своето решение, и че при това положение този принцип не изисква Комисията по своя инициатива да предоставя достъп до всички документи, които имат евентуална връзка със случая, с който е сезирана в рамките на молба за опрощаване.

27. На следващо място, в точка 92 Първоинстанционният съд приема, че липсата на изрично упоменаване в спорното решение на документите, до които жалбоподателят не е могъл да има достъп по време на административното производство, не означава, че спорното решение не може да се основава на някои от тези документи. Същото не можело да се приеме за всички документи, съставляващи обширната кореспонденция, на която се позовава жалбоподателят, тъй като поне що се отнася до някои от тези документи, те просто имали връзка с обстоятелствата, при които се развива делото. С оглед на тези „имащи връзка с обстоятелствата“ документи Първоинстанционният съд изтъква, че възможната липса на съобщаване на документи, на които спорното решение не се основава, е без значение, като се има предвид, че такива документи не могат по никакъв начин да влияят върху спорното решение. Поради това той отхвърля първото правно основание като неотносимо, доколкото то засяга факта, че не са съобщени такива документи.

28. По отношение на документите, на които Комисията се позовава в подкрепа на спорното решение, в точки 98—100 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд констатира, че жалбоподателят се е запознал с преписката в помещенията на Комисията и е подписал писмена декларация, в която ясно е потвърдил, че е имал достъп до всички документи, имащи пряка и косвена връзка със спорната преписка. Освен това към тази декларация бил приложен списък, изброяващ всички документи, до които представителят на жалбоподателя е имал достъп. Въз основа на този списък Първоинстанционният съд приема за установено, че жалбоподателят действително се е запознал с различни документи, с които според твърденията му не е могъл да се запознае.

29. Що се отнася до кореспонденцията между Комисията и UCLAF, от една страна, и турските власти и националните митнически органи на държавите-членки, от друга страна, Първоинстанционният съд заключава, че няма доказателства, навеждащи на предположение, че Комисията е основала спорното решение на документи, различни от съдържащите се в преписката, до която жалбоподателят е имал достъп при справката на 6 август 2002 г.

2. По второто правно основание

30. Второто правно основание, изведено от нарушение на член 239 от МКО и също отхвърлено от Първоинстанционния съд, се състои от четири части. Първата част се отнася до неправилната квалификация на сертификат за движение

A. TR. 1 D 437214. Във втората и третата част се твърди съществено неизпълнение на задълженията съответно от страна на турските власти и на Комисията, за да се докаже наличието на особено положение по смисъла на член 239 от МКО. На последно място, четвъртата част се отнася до липсата на груба небрежност от страна на жалбоподателя и до преценката на търговските рискове.

31. С оглед на първата част от второто правно основание Първоинстанционният съд първо напомня, че правомощията за определяне на произхода на стоките се разпределят между органите в държавата на износа и тези в държавата на вноса така, че произходът се установява от органите в държавата по износа, а след това разглежда разменената между Комисията и италианските и турските органи кореспонденция. Що се отнася до частта от спорното решение, свързана с фалшифицираните сертификати, в точка 122 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд констатира, че Комисията се е основала главно на писмото на турските органи от 8 март 1999 г., изпратено на митническата служба в Равена. При все това, като сравнява съдържанието на това писмо и съдържанието на последвалите съобщения от турските органи, Първоинстанционният съд посочва наличието на двусмисленост на квалификацията на сертификат D 437214 и отбелязва, че преди приемането на спорното решение Комисията не би могла основателно да заключи, че сертификат D 437214 е фалшифициран (точки 124 и 128). Това съображение, с оглед на съдържанието на писмо от 22 август 1999 г., т.е. след спорното решение, в което турските власти потвърждават своите заключения, изложени в писмото от 8 март 1999 г., според Първоинстанционния съд не може да доведе до отмяна на спорното решение, тъй като жалбоподателят няма законен интерес от отмяна на решение поради порок във формата му, когато отмяната на това решение може само да доведе до постановяването на ново решение, по същество еднакво с отменението (точка 133).

32. На следващо място, Първоинстанционният съд разглежда втората част от второто правно основание, свързана с различни твърдения за неизпълнение на задължения от турските органи, които се основават главно на тезата, че турските органи действително са издали и заверили спорните сертификати.

33. В това отношение, след като в точки 150—152 от обжалваното съдебно решение приема, че от една страна, заключението за оригиналния или фалшифициран характер на издадените от турските органи документи е изключително от компетентността на тези органи и че от друга страна, последните заключват, че спорните сертификати са фалшифицирани, Първоинстанционният съд отхвърля довода на жалбоподателя, според който положените върху спорните сертификати печати и подписи доказват, че те най-вероятно са били издадени и заверени от турските органи. Също така Първоинстанционният съд отбелязва, че поддържането на регистри на издадените от турските органи сертификати не е предвидено изрично нито в Споразумението за асоцииране, нито в разпоредбите за неговото прилагане (точка 161). Освен това Първоинстанционният съд изтъква, че представянето на документи, които се оказват подправени, само по себе си не дава възможност да се заключи, че е налице каквото и да било тайно споразумение между износителите и митническите органи, които ги издават (точки 167 и 168). На последно място, Първоинстанционният съд заключава, че

турските органи не са нарушили задължението си за административна помощ и че доводът на жалбоподателя не бил подкрепен от никакво доказателство (точки 216—218).

34. Накрая, Първоинстанционният съд разглежда третата част от второто правно основание, която се отнася до редица твърдения за неизпълнение на задължения от страна на Европейската комисия.

35. В това отношение на първо място Първоинстанционният съд напомня за разследването, проведено от UCLAF в Турция, и приема за недоказано, че Комисията се е натъкнала на трудности в рамките на договорената с турските органи административна помощ, което би обосновало сезиране на Съвета за асоцииране или на Смесения комитет на Митническия съюз (точки 238—240). След това Първоинстанционният съд постановява, че нито Споразумението за асоцииране, нито решенията на Съвета по асоцииране, нито приложимата общностна правна уредба предвиждат каквото и да било задължение за изпращане на образци от печати и подписи между договарящите страни (точки 249—257), нито за предупреждаване на вносителите при съмнения относно действителността на митническите операции, извършени от последните в рамките на преференциален режим (точка 270), нито за приемане от UCLAF на определен метод на разследване (точка 284).

36. Що се отнася до четвъртата част от второто правно основание, свързана с липсата на груба небрежност на жалбоподателя, Първоинстанционният съд я отхвърля като неотносима, след като отбелязва, че в частта от спорното решение, свързана с фалшифицираните сертификати, Комисията не се е произнесла по въпроса дали жалбоподателят е положил дължимата грижа, или е допуснал небрежност (точки 295 и 296).

3. По третото правно основание

37. Първоинстанционният съд отхвърля и третото правно основание, изведено от нарушение на член 220, параграф 2, буква б) от МКО, тъй като жалбоподателят не е могъл да докаже, че определени действия от страна на компетентните органи са допринесли за издаването или приемането на спорните сертификати, оказали се подправени.

4. По исканията за процесуално-организационни действия и събиране на доказателства

38. На последно място, Първоинстанционният съд отхвърля приведените доказателства и поискането от жалбоподателя събиране на доказателства, като за една част от тях приема, че са безпредметни, а за останалите — че не са нито релевантни, нито необходими за произнасянето по спора (точки 314—333).

B — *Производство пред Съда и искания на страните*

39. На 13 април 2007 г. жалбоподателят подава настоящата жалба, вписана в регистъра на секретариата на Съда на 16 април 2007 г.

40. Жалбоподателят моли Съда:

— да отмени Решение на Първоинстанционния съд от 6 февруари 2007 г. по дело T-23/03,

— да уважи направените в първоинстанционното производство искания; при условията на евентуалност да върне делото на Първоинстанционния съд за произнасяне по съществото на спора,

— да уважи исканията за процесуално-организационни действия, формулирани от жалбоподателя в неговите писмени становища от 28 януари 2003 г., 4 август 2003 г. и 11 август 2003 г.,

— да осъди ответника в първоинстанционното производство да заплати съдебните разноски.

41. С акт от 22 юни 2007 г., вписан в регистъра на секретариата на Съда на 25 юни 2007 г., Комисията подава писмения си отговор, в който моли Съда:

— да отхвърли изцяло жалбата,

— да уважи изцяло исканията на Комисията, направени в първоинстанционното производство, и

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски, включително направените в първоинстанционното производство.

42. С Определение от 30 юли 2007 г. председателят на Съда постановява, че не е необходимо да се подава писмена реплика.

43. След приключването на писмената фаза на производството са изслушани устните становища на страните, представени в хода на съдебното заседание от 10 януари 2008 г.

Г — *Правни основания на жалбата и доводи на страните*

44. В самото начало Комисията отбелязва, че изходът на производството по обжалване зависел от въпроса дали спорните сертификати са фалшифицирани или не. В обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд установил, че спорните 32 сертификата A.TR.1 са фалшифицирани и не са издадени от турските митнически органи. Жалбата имала за цел да оспори фактическата констатация на Първоинстанционният съд и поради това била недопустима. Освен това Комисията прави различни възражения за недопустимост на някои от правните основания на жалбата.

45. В подкрепа на своята жалба жалбоподателят изтъква девет правни основания.

46. С *първото си правно основание жалбоподателят* твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че установяването на истинността или редовността на сертификатите за движение на стоки A.TR.1 е от изключителната компетентност на турските органи. В това отношение жалбоподателят поддържа, че когато съществуват достатъчно обективни данни за участие на компетентните митнически органи на трета държава в разглежданите нередности или дори при конкретно съмнение за подобна практика, вече не е налице изключителна компетентност на тези органи.

47. Според *Комисията* предвид заключението на Първоинстанционния съд, че не е доказано каквото и да било участие на турските органи във фалшифицирането на спорните сертификати, нямало повод за съмнение по отношение на разпределянето на правомощията между турските органи и общностните митнически органи.

48. С *второто си правно основание жалбоподателят* твърди, че Първоинстанционният съд неправилно е приел, че правото на достъп до преписката се отнася само до документите, на които Комисията е основала своето спорно решение. Документите с поверителен характер трябвало също да бъдат предмет на правото на достъп до преписката. Най-малкото Комисията трябвало да обозначи наличието на документи с поверителен характер и да ги приложи в обобщен вариант, който няма поверителен характер.

49. *Комисията* възразява, че доводът на жалбоподателя не намира никакво основание в общностното право.

50. С *третото си правно основание жалбоподателят* изтъква, че Първоинстанционният съд му е възложил цялата тежест на доказване на онези фактически обстоятелства, които сочат „особено положение“ по смисъла на член 239 от МКО и член 905 от Регламента за прилагане на МКО, доколкото ставало дума за факти и обстоятелства по делото, настъпили в трети страни (в случая Турция), или за такива в сферата на дейност и влияние на Комисията. Подобно разпределяне на тежестта на доказване представлявало невъзможно или несъразмерно високо

изискване към жалбоподателя. Той бил изпълнил своето задължение за доказване с излагането на обективни данни, въз основа на които възниквали сериозни съмнения и които установявали известна вероятност по отношение на разглежданите нередности.

51. Според *Комисията* не става въпрос за разпределяне на тежестта на доказване. Напротив, въпросът за разпределяне на тежестта на доказване се поставял едва когато твърдението на оспорвани в производството факти било най-малкото prima facie доказано. От друга страна, преместването на тежестта на доказване щяло да доведе до положение, в което Комисията, както и митническите органи на държавите-членки и на трети държави щели да бъдат *a priori,* „по принцип" подозирани и длъжни да доказват противното, което често било невъзможно. Освен това Комисията твърди, че ставало дума само за предположения на жалбоподателя, а не за обективни данни.

52. С *четвъртото си правно основание жалбоподателят* изтъква, че Първоинстанционният съд е нарушил член 68, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, като не е допуснал приведените от него доказателства и поисканото събиране на доказателства, още повече че Първоинстанционният съд имал много високи изисквания към него по отношение на тежестта на доказване. Освен това доколкото искането на жалбоподателя се отнасяло до всички документи в преписката, от една страна, а от друга — в него само примерно се изброявали определени документи като доклада на OLAF от 9 декември 1998 г., Първоинстанционният съд неправилно приел, че искането на жалбоподателя да му бъдат представени документи от административната преписка било безпредметно (точка 313).

53. *Комисията* изтъква, че Първоинстанционният съд правилно е отхвърлил исканията на жалбоподателя за събиране и за допускане на доказателства като безпредметни и неотносими, тъй като преписката вече съдържала релевантни и убедителни доказателства.

54. *Петото правно основание* на жалбата се отнася до твърдени грешки на Първоинстанционния съд в правната квалификация на документи и факти по отношение на неизпълнението на задължения от страна на турските органи и Комисията.

55. Що се отнася до твърдяното неизпълнение на задължения от страна на турските органи, на първо място, *жалбоподателят* счита, че Първоинстанционният съд е дал неправилно от правна гледна точка тълкуване и квалифициране на спорните сертификати. На второ място, жалбоподателят оспорва даденото от Първоинстанционния съд тълкуване на фалшифицирането на сертификат A.TR.1 D 437214. На трето място, сравнението на отпечатъците от печатите, положени върху признатите като нередовни сертификати, показвало, че спорните сертификати били погрешно квалифицирани като фалшифицирани. На четвърто място, жалбоподателят счита, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е признал, че Турция е била правно задължена да регистрира издадените сертификати по силата на различни разпоредби от Решение № 1/95 и Решение № 1/96. Освен това жалбоподателят оспорва съображението на Първоинстанционния съд, че фалшификаторите биха имали интерес да използват за фалшифицираните сертификати регистрационен номер, съответстващ на редовен сертификат. Във връзка с това

той се основава на предпоставката, че извършването на двоен внос с един и същи регистрационен номер веднага би направило впечатление, още повече че пристанището на вноса е било Равена и неедноктатно е било установявано дублиране на регистрационни номера. На пето място, жалбоподателят твърди наличието на съдействие на турските органи при издаването на спорните сертификати, тъй като при митническото оформяне на износа тези органи са можели да предотвратят употребата на фалшифицирани сертификати, като проверят представените сертификати и стоката. На шесто място, жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд за правната квалификация по отношение на твърдяното неизпълнение на задължения от страна на турските органи в рамките на административната помощ, и по-специално за констатацията, че тези органи не си противоречали. Накрая, жалбоподателят изтъква различни обстоятелства, които според него доказват съдействието на турските органи при издаването на спорните сертификати.

56. В самото начало *Комисията* поддържа, че жалбоподателят не отчита естеството на констатациите на Първоинстанционния съд по отношение на петото правно основание на жалбата. Последното не се отнасяло до правни въпроси, а съдържало преценка на факти, които не биха могли да бъдат предмет на производство по обжалване. Освен това в рамките на петото правно основание жалбоподателят недопустимо изложил отново доводите си, изтъкнати в първоинстанционното производство. Той не бил в състояние да посочи в какво се състои евентуалната грешка на Първоинстанционният съд при прилагане на правото. Твърденията на жалбоподателя били недоказани и нямали доказателствена стойност. Нито Споразумението за асоцииране, нито другите приложими към случая разпоредби не предвиждали задължение за водене на регистри.

57. Що се отнася до твърдяното неизпълнение на задължения от Комисията, *жалбоподателят* изтъква наличието на достатъчно обективни данни в подкрепа на констатацията за системни и преднамерени нарушения от страна на компетентните турски органи, които е трябвало да обосноват засилен контрол на Комисията върху преференциалния режим. Като се основава на член 93 от Регламента за прилагане на МКО и на член 4 от Решение № 1/96, жалбоподателят счита, че Република Турция и Комисията са били правно задължени да предоставят на отговорните митнически служители или да изискат образци от използваните от турските митнически органи печати, при това още по време на референтния период (1995—1997 г.). Първоинстанционният съд освен това допуснал грешка при прилагане на правото, като не приел, че Комисията е била длъжна да предупреди вносителите на концентрат от плодов сок най-късно към края на 1994 г. или началото на 1995 г. за нередностите в Турция при издаването на сертификатите A. TR. 1. Освен това UCLAF не е изпълнил задълженията си по членове 1 и 3 от Регламент (ЕО) № 1073/99 за правилно провеждане на разследване в Турция, тъй като не приложил редица методи на разследване.

58. Според *Комисията* жалбоподателят се ограничава да оспорва фактическите констатации и преценката на фактите от Първоинстанционния съд. Приложимите в случая правни норми не изисквали нито от Република Турция, нито от Комисията да предоставят образци от печатите или от подписите. Що се отнася до задължението

за предупреждаване на вносителите, което според жалбоподателя Комисията имала, последната напомня, че в случая спорният внос е извършен в периода от април 1995 г. до ноември 1997 г., докато истинността на сертификатите A. TR. 1 и редовността на тяхното съдържание започват да будят съмнение едва по-късно, а именно от 1998 г.

59. С *шестото си правно основание жалбоподателят* твърди, че Първоинстанционният съд е трябвало да квалифицира несезирането на Митническия комитет или Съвета за асоцииране като неизпълнение на задължение от страна на Комисията. Във връзка с това жалбоподателят се позовава на Решение на Първоинстанционния съд по делото, наречено „Турски телевизори“ [3].

60. *Комисията* поддържа, че в случая не е имала никакво основание да сезира Митническия комитет или Съвета за асоцииране, предвид оказаното от турските органи последователно и безупречно съдействие.

61. С *шестото си правно основание жалбоподателят* твърди, че Първоинстанционният съд не е преценил правилно неговия законен интерес от отмяна на спорното решение по отношение на сертификат A.TR.1 D 437214, тъй като с оглед на решението на Първоинстанционния съд за твърдяно „фалшифициране“ на сертификат D 437214 повече не било законосъобразно с нов акт да се събира вече възстановено или опростено мито, предвид тригодишния срок, установен в член 218, параграф 3 от МКО.

62. Според Комисията направеното от жалбоподателя тълкуване на член 905 и сл. от Регламента за прилагане на МКО е неправилно, тъй като спорното в случая решение е постановено в упоменатите по-горе срокове и не е отменено от Първоинстанционния съд.

63. С *осмото си правно основание жалбоподателят* твърди, че Първоинстанционният съд не се е съобразил с обстоятелството, че дори да се допусне, че спорните сертификати са неистински, предвид отношенията между икономическия оператор и администрацията би било несправедливо да го остави да претърпи произтичащата от спорното решение вреда, след като е налице грубо неизпълнение на задължения от страна на турските власти и Комисията.

64. *Комисията* припомня, че в спорното решение тя не се е произнесла по въпроса дали жалбоподателят е положил дължимата грижа, или е допуснал небрежност и поради това доводът на жалбоподателя във връзка с този въпрос бил безпредметен.

65. *С деветото си правно основание жалбоподателят* твърди, че Първоинстанционният съд неправилно е приел, че не е налице активно участие на турските митническите органи при издаването и използването на разглежданите в случая 32 сертификата A.TR.1 по смисъла на член 220, параграф 2, буква б) от МКО.

3 — Решение от 10 май 2001 г. по дело Kaufring и др./Комисия (съединени дела T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97—T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 и T-147/99, Recueil, стр. II-1337).

66. Във връзка с това Комисията изтъква, че всъщност липсвала „активна грешка“ на турските органи по смисъла на член 220, параграф 2, буква б) от МКО, предвид факта, че в случая ставало дума за фалшифицирани сертификати, които не са издадени от турските органи.

IV — Правен анализ

А — *Уводни бележки*

1. Материалноправни съображения

67. На 22 октомври 1992 г. влиза в сила Регламент (ЕИО) № 2913/92 относно създаване на Митнически кодекс на Общността, който по силата на член 253 от него се прилага от 1 януари 1994 г. Разпоредбите на митническото законодателство, съдържащи се в голям брой регламенти и директиви на Общността, са обединени въз основа на митническия съюз в Митнически кодекс, който заедно с разпоредбите за неговото прилагане, приети на общностно и на национално равнище, съставлява митническото законодателство. Като се основават на концепцията на вътрешния пазар, общите правила и процедури на Митническия кодекс следва да осигурят еднаквото прилагане на всички тарифни и други мерки, които Общността приема във връзка с търговията на стоки между нея и трети страни, включително мерките на общата селскостопанска политика и общата търговска политика. От гледна точка на законодателната техника кодификацията на митническото законодателство не се ограничава до възпроизвеждане на съществуващото митническо законодателство; същевременно митническото законодателство се изменя, за да бъде по-последователно, опростява се и се попълват известни пропуски, които все още съществуват, с оглед приемане на цялостно общностно законодателство в тази област. За последващото събиране, възстановяването и опрощаването на вносни и износни сборове Митническият кодекс предвижда по-специално нови разпоредби, които отчасти продължават действието на предходното законодателство, отчасти го изменят [4].

68. По силата на член 251 от МКО сред по-ранните общностни норми, отменени при влизането в действие на Митническия кодекс, е Регламент (ЕИО) № 1697/79 [5], като многократно тълкуваният от Съда член 13 от този регламент се счита за заменен от сега действащия член 239 от МКО [6]. По подобие на посочената по-ранна разпоредба член 239 от МКО представлява обща клауза за справедли-

4 — Вж Dollen, M., „Nacherhebung, Erstattung und Erlass von Abgaben nach dem neuen Zollkodex“, *Europäische Zeitschrift für Wirtschaftsrecht*, Heft 24/1993, S. 754, 755; Berr, C., et Trémeau, H., *Le droit douanier*, quatrième édition, Paris, 1997, p. 219.

5 — Регламент на Съвета от 24 юли 1979 г. относно последващо възстановяване на недължими вноси и износни сборове, заплатени по отношение на стоки, декларирани за митнически режим, който включва задължението за заплащане на такива сборове, последно изменен с Регламент (ЕИО) № 1854/89.

6 — Вж. Müller-Eiselt, P., „Nacherhebung — Erlass — Erstattung — Gedanken zum Vertrauensschutz in die Zollerhebung“, *Vertrauensschutz in der Europäischen Union*, Köln 1998, S. 106.

вост[7], в рамките на която за целите на защитата на оправданите правни очаквания и в случаи, различни от най-често срещаните на практика и изрично регламентирани положения, дължимите вносни или износни сборове могат да бъдат опрощавани или възстановявани, доколкото не е налице нито недобросъвестно поведение, нито груба небрежност от страна на заинтересованото лице. Когато взема решение дали е налице особено положение по смисъла на тази разпоредба, в рамките на широката свобода на преценка, с която разполага, Комисията трябва да прецени фактите и обстоятелствата, както и да претегли интереса на Общността от спазването на разпоредбите на митническото законодателство и интереса на добросъвестния икономически оператор да не търпи вреди, които надхвърлят обичайния търговски риск.

69. Общата клауза в член 239 от МКО се прилага по-специално в случаите, когато предвид отношенията между икономическия оператор и администрацията би било несправедливо да се остави икономическият оператор да претърпи вреда, която той не би претърпял при нормално развитие на обстоятелствата[8].

По принцип практиката на Съда изисква заинтересованият икономически оператор да се намира в „изключително положение“ спрямо другите оператори, извършващи същата дейност[9]. Както Съдът в своята практика, така и общностният законодател в Регламента за прилагане на МКО уточняват кога са налице подобни „особени обстоятелства“ по смисъла на член 239 от МКО[10].

70. Във всеки случай в съответствие с член 904 от Регламента за прилагане на МКО общностното право изрично

7 — Решение от 12 март 1987 г. по дело Cerealmangimi и Italgrani/Комисия (244/85 и 245/85, Recueil, стр. 1303, точка 10) и Решение от 18 януари 1996 г. по дело SEIM (C-446/93, Recueil, стр. I-73, точка 41). Sack, J., *Zollrecht, Handbuch des EU-Wirtschaftsrechts*, Band 1, C. II, Randnr. 82, S. 27, посочва само член 905 от Регламента за прилагане на МКО като обща норма за справедливост, изключително важна за практиката, очевидно поради това, че именно в тази разпоредба е указана фактическата предпоставка за наличието на „особено положение“. Други автори като Müller-Eiselt, P., цитиран в бележка под линия 6, стр. 106, посочват единствено или предимно член 239 от МКО като релевантна разпоредба. Би било по-правилно да се прилага член 239, параграф 1, второ тире от МКО във връзка с член 905 от Регламента за прилагане на МКО като правно основание за опрощаване, съответно възстановяване на вносни сборове въз основа на особени обстоятелства.

8 — Решение от 26 март 1987 г. по дело Coopérative agricole d'approvisionnement des Aviron (58/86, Recueil, стр. 1525, точка 22).

9 — Решение на на Съда от 25 февруари 1999 г. по дело Trans-Ex-Import (C-86/97, Recueil, стр. I-1041, точка 21) и Решение на Съда от 7 септември 1999 г. по дело De Haan Beheer (C-61/98, Recueil, стр. I-5003, точка 52); Решение на Първоинстанционния съд от 10 май 2001 г. по дело Kaufring и др. (посочено по-горе в бележка под линия 3, точка 218).

10 — Според Huchatz, W., *Lehrbuch des Europäischen Zollrechts* (Hrsg. Witte, P./Wolffgang, H.-M.), Hamm 2007, S. 414, тълкуването на този неясен правен термин е определено от Съда и Комисията. С член 239 от МКО се преследват две цели. От една страна, той допълва общите хипотези по членове 236—238 с редица специални хипотези, уредени в Регламента за прилагане на МКО (член 900 от Регламента за прилагане на МКО), при които също има възможност за възстановяване или за опрощаване. Тъй като по отношение на специалните хипотези се препраща към Регламента за прилагане на МКО, Комисията може в рамките на делегираните ѝ законодателни правомощия в съответствие с член 202, трето тире ЕО да прибавя към тях нови специални хипотези, например по предложение на националните митнически администрации или въз основа на практиката на Съда. От друга страна, националната администрация е оправомощена да предоставя възстановяване или опрощаване във всички „особени“ индивидуални случаи, които са извън всички хипотези, посочени в членове 236—238 и в член 900 от Регламента за прилагане на МКО, ако са налице обстоятелства, които не са резултат от недобросъвестно поведение или груба небрежност на заинтересованото лице (член 899, параграф 2 от Регламента за прилагане на МКО). Изброяването на хипотезите на възстановяване в МКО и в Регламента за прилагане на МКО обаче не е изчерпателно, тъй като извън тях има фактически обстоятелства, които също може да предполагат възстановяване. По този начин може да се отчитат съображенията за справедливост и да се постигне справедливо решение за всеки индивидуален случай. Тук особена роля има общностната съдебна практика на разглеждане на всеки отделен случай сам по себе си. Така например Huchatz, W., *Zollkodex* (Hrsg. Witte, P.), четвърто издание, Мюнхен, 2006 г., член 239, точка 30, отбелязва, че съдебната практика, и най-вече тази на Съда (включително по отношение на предходното законодателство), може да се използва, за да се допълва понятието за особени обстоятелства по смисъла на член 239, параграф 1, второ тире от МКО и на член 905 от Регламента за прилагане на МКО.

изключва възможността като особено обстоятелство да се разглежда добросъвестното представяне на документи за преференциално третиране или на други документи, които впоследствие се оказват подправени или фалшифицирани. Като въвежда това правило за изключване, общностният законодател инкорпорира в митническото законодателство на Общността дотогавашната практика на Съда по отделни случаи [11].

71. С оглед на това, че от една страна, в първоинстанционното производство жалбоподателят е обжалвал решението на Комисията на основание член 230 ЕО по същество с довода, че се намира в особено положение по смисъла на член 239, параграф 1, второ тире от МКО във връзка с член 905 от Регламента за прилагане на МКО, а от друга страна — член 904 от Регламента за прилагане на МКО поне на пръв поглед изглежда не допуска искането му за опрощаване на вносните митнически сборове, следва да се приеме, че упоменатите по-горе разпоредби представляват материалноправната уредба, въз основа на която Съдът ще трябва да се произнесе по допустимостта и основателността на настоящата жалба.

11 — Вж. основополагащото Решение от 13 ноември 1984 г. по дело Van Gend & Loos/Комисия (98/83 и 230/83, Recueil, стр. 3763, точки 15—17), в което получаването на невалидни сертификати за произход не е признато за особено обстоятелство по съображението, че подобно обстоятелство може да бъде част от професионалните рискове, на които е изложен всеки митнически агент съобразно характера на извършваната от него дейност. Вж. също Решение от 11 декември 1980 г. по дело Acampora (827/79, Recueil, стр. 3731, точка 8), Решение от 27 юни 1991 г. по дело Mecanarte (C-348/89, Recueil, стр. I-3277, точка 24) и Решение от 17 юли 1997 г. по дело Pascoal & Filhos (C-97/95, Recueil, стр. I-4209, точки 57—60).

2. Процесуалноправни съображения

72. Предвид обширното и подробно изложение на жалбоподателя относно точното протичане на събитията, предмет на настоящия спор, от процесуалноправна гледна точка считам за абсолютно необходимо да припомня, че в съответствие с член 225, параграф 1, втора алинея ЕО обжалването пред Съда се ограничава до правни въпроси. Член 58 от Статута на Съда уточнява, че основанията за обжалване са липса на компетентност на Първоинстанционния съд, нарушение на процесуални правила или нарушение на правото на Общността.

73. Следователно при преценката дали дадено оплакване е допустимо в производството по обжалване трябва да се има предвид, че целта на производството по обжалване е да се упражни контрол върху прилагането на правото от страна на Първоинстанционния съд и в никакъв случай да се повтори първоинстанционното производство. Само повторението на правните основания, изложени в първоинстанционното производство, е недопустимо оплакване в производството по обжалване. Жалбата трябва точно да посочва точно твърдените пороци на решението, чиято отмяна се иска, както и правните доводи в подкрепа на искането за отмяна [12].

12 — Rengeling, H.-W./Middeke, A./Gellermann, M., *Handbuch des Rechtsschutzes in der Europäischen Unio*n, München 2003, § 28, Randnrn. 22 und 24, S. 500, 501. Решение от 6 март 2003 г. по дело Interporc/Комисия (C-41/00 P, Recueil, стр. I-2125, точка 15) и Решение от 29 април 2004 г. по дело Комисия/C.A.S. Succhi di Frutta (C-496/99 P, Recueil, стр. I-3801, точка 48).

Б — *Разглеждане на правните основания на жалбата*

3. Първо правно основание, изведено от нарушение на принципа на разпределяне на правомощията между страната на износа и страната на вноса

а) По разпределянето на правомощията между страната на износа и страната на вноса

74. Що се отнася до твърдяното нарушение на принципа на разпределяне на правомощията между компетентните органи в страната на износа и тези в страната на вноса при преценката на истинността или редовността на сертификатите за движение на стоките, следва да се приеме за установено, че изводите на Първоинстанционния съд в точки 120, 121, 150, 323 и 324 от обжалваното съдебно решение, които изтъква жалбоподателят в своята жалба, са направени при съобразяване с разпоредбите на Споразумението за асоцииране между ЕИО и Република Турция и въз основа на постоянната практика на Съда.

75. Член 15 от Решение № 1/96 предвижда, че истинността и редовността на сертификатите се проверяват в рамките на взаимопомощта, предвидена в член 29 и приложение 7 към Решение № 1/95. В съответствие с членове 3 и 4 от това приложение взаимопомощта следва да се осъществява, като по искане или служебно органите на договарящите страни обменят информация за установени или бъдещи действия, които нарушават или биха могли да нарушат разпоредбите на митническото законодателство. Ефикасността на тази система за административно сътрудничество задължително изисква разпределяне на правомощията между участващите органи, което Съдът изрично признава.

76. Съгласно постоянната съдебна практика правомощията за определяне на произхода на стоките се разпределят между органите в държавата на износа и тези в държавата на вноса така, че произходът се установява от органите в държавата на износа, а контролът върху функционирането на този режим се осигурява посредством сътрудничеството между заинтересованите администрации. Тази система се обосновава с факта, че органите в държавата на износа могат най-добре пряко да установят фактите, които обуславят произхода[13]. Това разпределяне на правомощията позволява освен това да се постигнат сигурни и еднакви резултати при определяне на произхода на стоките и по този начин предотвратява отклоняване на търговски потоци и нару-

13 — Решение на Съда от 12 юли 1984 г. по дело Les Rapides Savoyards и др. (218/83, Recueil, стр. 3105, точка 26), което се отнася до Споразумението между Европейската икономическа общност и Конфедерация Швейцария от 22 юли 1972 г., Решение на Съда от 7 декември 1993 г. по дело Huygen и др. (C-12/92, Recueil, стр. I-6381, точки 24 и 25), свързано със Споразумението между Европейската икономическа общност и Република Австрия от 22 юли 1972 г., и Решение на Съда от 5 юли 1994 г. по дело Anastasiou и др. (C-432/92, Recueil, стр. I-3087, точка 38), което се отнася до Споразумението от 19 декември 1972 г. за асоцииране между Европейската икономическа общност и Република Кипър. Вж. също Решение на Съда от 14 май 1996 г. по дело Faroe Seafood и др. (C-153/94 и C-204/94, Recueil, стр. I-2465, точка 19).

шаване на конкуренцията в областта на търговията.

77. Предвиденият механизъм може да функционира само ако митническата администрация в държавата на вноса признае законосъобразно взетите решения от органите в държавата на износа [14]. Както отбелязва Съдът в Решение по дело Les Rapides Savoyards [15], посочено по-горе, в рамките на международните споразумения за свободна търговия, пораждащи взаимни задължения между Общността и трета държава, признаването на законосъобразно взетите решения от органите в държавата на износа от страна на митническите администрации в държавите-членки също е необходимо, за да може Общността на свой ред да изисква от митническите органи в тази държава да спазват решенията, взети от митническите органи на държавите-членки относно произхода на изнасяните от Общността стоки към тази държава.

78. Макар представянето на преференциален сертификат за произход да не обвързва правно митническите органи на държавата на вноса да предоставят на вносителя исканото преференциално третиране, по отношение на този сертификат съществува правна привидност за действителност на удостоверените в него обстоятелства, след като е издаден в съответствие с формалните изисквания. Поради това представянето на преференциалния сертификат за произход има най-малкото задължителна сила от фактическа страна, т.е. що се отнася до фактическите констатации на митническия орган в държавата на износа [16].

79. Оттук следва, че в съответствие с разпоредбите на Споразумението за асоцииране митническите органи на държавата на вноса не могат да откажат прилагането на преференциално третиране към стока, внесена въз основа на законосъобразно издаден от митническите органи на държавата на износа сертификат.

80. Дори когато имат основателни съмнения относно действителния произход на тази стока, митническите органи в държавата на вноса могат да поискат от митническите органи в държавата на износа само да извършат последваща проверка на този произход [17].

81. Системата на сътрудничество и на разпределяне на правомощията между митническите администрации задължително предполага тези администрации да са и обвързани от резултатите на тази последваща проверка, когато митническите органи в държавата на износа са успели да определят произхода на съответните стоки. Само в изключителни случаи, когато митническите органи в държавата на износа не са в състояние да извършат надлежно последващата проверка, съгласно практиката на Съда митнически органи в държавата на вноса

14 — Решение по дело Faroe Seafood и др. (посочено по-горе в бележка под линия 13, точка 20) и Решение от 9 февруари 2006 г. по дело Sfakianakis (C-23/04—C-25/04, Recueil, стр. I-1265, точка 23).

15 — Посочено по-горе в бележка под линия 13, точка 27.

16 — Prieß, H.-J., *Zollkodex*, цитиран в бележка под линия 10, член 27, точка 41.

17 — Виж заключението на генералния адвокат Léger, представено на 20 октомври 2005 г. по дело Sfakianakis, посочено по-горе в бележка под линия 14, точка 33.

могат сами да проверят истинността и редовността на спорния сертификат и да вземат предвид други доказателства за произхода на съответната стока [18].

82. Обратно на твърдението на жалбоподателя, съдебната практика изобщо не може да се тълкува в смисъл, че органите на държавата на вноса имат такова право на проверка, което им дава възможност като цяло да проверяват и да оспорват първо правомерността, а след това — преценката на органите на държавата на износа. Напротив, в Решение по дело Pascoal & Filhos [19] Съдът постановява, че компетентните органи в държавата на вноса могат да установят, че не е изискано плащането на сборовете, дължими в съответствие със законовите разпоредби, и следователно могат да пристъпят към последващото им събиране само въз основа на факта, че компетентните органи в държавата-членка на износа след последваща проверка са обявили даден сертификат за невалиден по отношение на действително изнесените стоки. Освен това Съдът констатира, че разглежданата правна уредба по никакъв начин не задължава органите на държавата на износа да установят точността на проверката или истинския произход на стоките.

83. Налага се изводът, че в съответствие с практиката на Съда и както правилно посочва Първоинстанционният съд в точки 120 и 121 от обжалваното съдебно решение, по принцип италианските органи и Комисията са били обвързани от преценката на турските органи по отношение на истинността на разглежданите 32 сертификата. Няма обективна причина да се изменя законоустановеното разпределяне на правомощията между турските и общностните митнически органи. По-скоро следва да се подкрепи становището на Комисията, че общностните митнически органи въобще не биха били в състояние сами да преценят дали представените им сертификати за износ на трета страна са истински или фалшифицирани. Ето защо тази констатация може да бъде направена изключително от съответно компетентните митнически органи в държавата на износа, тоест в случая от турските митнически органи.

б) По въпроса дали преценката е различна в случай на злоупотреба от страна на органите в държавата на износа

84. Според мен не е необходимо да се разглежда въпросът дали е уместна друга преценка в хипотезата за възникване на нередности, проявили се в крайна сметка под формата на съдействие на митническите органи на трета страна, тъй като според констатациите на Първоинстанционния съд в настоящия случай все пак не може да се докаже злоупотреба от страна на турските органи. Освен това в случая става дума за факти, които по принцип само Първоинстанционният съд може да преценява [20] и които Съдът може да

18 — Решение по дело Huygen и др., посочено по-горе в бележка под линия 13, точка 27.

19 — Посочено по-горе в бележка под линия 11, точка 37.

20 — Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др. (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 48) и Решение от 2 октомври 2003 г. по дело Thyssen Stahl/Комисия (C-194/99 P, Recueil, стр. I-10821, точка 33). Lenaerts, K./Arts, D./Maselis, I., *Procedural Law of the European Union*, 2nd edition, London 2006, p. 453, paragraph 16-003, посочват, че Съдът не е компетентен да установява фактите. Обжалването се ограничава до правни въпроси, което означава, че единствено Първоинстанционният съд е компетентен да установява фактите. Изводът е, че жалбоподателят не може нито да поставя под съмнение фактическите констатации на Първоинстанционния съд, нито да изтъква факти, които не са установени от Първоинстанционния съд в първоинстанционното производство.

проверява само ако от материалите по делото следва, че фактическите констатации на Първоинстанционния съд са неточни [21]. Щом като тези доказателства са били редовно събрани и общите принципи на правото и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени, само Първоинстанционният съд може да преценява значението, което трябва да бъде дадено на представените му доказателства [22].

85. Що се отнася до квалификацията на спорните 32 сертификата за износ като фалшифицирани, в точка 122 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд първо споменава писмото на турските органи от 8 март 1999 г., изпратено до митническата служба в Равена, към което е бил приложен списък с 32-ата сертификата, считани от турските власти за фалшифицирани. След това в точка 125 от същото решение Първоинстанционният съд посочва двусмислеността, видна от сравнението между заключенията, изложени в това писмо, и тези в писмото на Постоянното представителство от 22 април 1999 г. до UCLAF. Към онзи момент за страните в производството е било трудно въз основа на писмените изявления на турските органи със сигурност да заключат дали разглежданите сертификати са подправени или само нередовни. Първоинстанционният съд констатира, че използваната формулировка „not correct […] and not issued according to the rules“ може да бъде тълкувана в смисъл, че въпросните сертификати не са били фалшифицирани. При все това, както посочва Първоинстанционният съд в точка 129 от обжалваното съдебно решение, въз основа на писмото на турските органи от 22 август 2003 г. е можело да бъдат разсеяни всички съмнения, свързани с фалшифицирането. От това следва, че въз основа на представените му факти Първоинстанционният съд правилно е стигнал до извода, че спорните 32 сертификата са фалшифицирани.

86. Що се отнася до упрека на жалбоподателя за твърдяно съдействие на турските органи, в точка 167 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отбелязва, че представянето на документи, които се оказват подправени, само по себе си не дава възможност да се заключи, че е налице каквото и да било тайно споразумение между износителите и митническите органи, които ги издават. Така Първоинстанционният съд, без да допуска грешка при прилагане на правото, се е основал на липсата на данни за участие на турските органи във фалшифицирането.

87. По-нататък не може да бъде подкрепен доводът на жалбоподателя, че издаването на нередовни сертификати представлявало съществена нередност, обосноваваща несъобразяване с преценката на турските органи. Всъщност с този довод се оспорва признатото от Съда разпределяне на правомощията между страната на износа и страната на вноса по отношение на проверката на истинността и редовността на сертификатите. Освен това е изключено издаването на нередовни сертификати от турските органи поради грешка да се приравнява общо на фалшифицирането на сертификати, което има наказателноправни последици.

88. Следователно първото правно основание следва да се отхвърли.

21 — Решение по дело Aalborg Portland и др., посочено по-горе в бележка под линия 20, точка 48.

22 — Вж. заключението на генералния адвокат Ruiz-Jarabo Colomer, представено на 11 февруари 2003 г. по дело Aalborg Portland и др., посочено по-горе в бележка под линия 20, точка 38, Решение от 21 юни 2001 г. по дело Moccia Irme и др./Комисия (съединени дела C-280/99 P—C-282/99 P, Recueil, стр. I-4717, точка 78) и Решение от 17 декември 1998 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия (C-185/95 P, Recueil, стр. I-8417, точка 24).

4. Второ правно основание, изведено от нарушение на правото на достъп до преписката или на друго право на защита

89. Жалбоподателят изтъква нарушение на правото му на достъп до преписката. Доколкото той моли да се разгледа обхватът на правото му на защита в административното производство, в случая става дума за процесуалноправен въпрос и поради това за допустимо правно основание.

90. Той се оплаква, че е имал достъп изключително до такива документи, на които Комисията е основала спорното решение. За разлика от това, не му бил предоставен достъп до така наречените контекстуални документи и документи с поверителен характер, към които Комисията причислявала и докладите на UCLAF, съответно на OLAF.

91. Като се позовава на собствената си съдебна практика [23], в точка 88 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд на първо място отбелязва, че що се отнася до административната процедура, свързана с опрощаване на мита, принципът за спазване на правото на защита предполага единствено заинтересованото лице да може ефективно да изложи своята гледна точка по доказателствата, включително по документите, които Комисията е използвала срещу него, за да обоснове своето решение. При това положение този принцип не изисквал Комисията по своя инициатива да предоставя достъп до всички документи, свързани евентуално със случая, с който е сезирана в рамките на искане за опрощаване. Ако заинтересованото лице счита, че такива документи са необходими, за да докаже наличието на особено положение и/или липса на груба небрежност или недобросъвестно поведение от негова страна, то следвало да поиска достъп до тези документи съгласно разпоредбите, приети от институциите въз основа на член 255 ЕО.

92. По-нататък в точка 89 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд напомня, че по искане на заинтересованата страна Комисията е длъжна да даде достъп до всички неповерителни административни документи, свързани със спорното решение. Следователно при липса на такова искане автоматичен достъп до документите, с които разполага Комисията, нямало [24].

93. Тези констатации на Първоинстанционния съд следва да се разгледат в светлината на различните режими на правото на достъп до документи както в правото на държавите-членки, така и в общностното право. От една страна, това право е неразделно свързано с онези процесуални гаранции в рамките на административната процедура, които се предоставят на адресата на административно решение съгласно принципа на правовата държава в административната дейност. От друга страна, това право може да се разбира като проявление на правото на обществеността

23 — Решение от 11 юли 2002 г. по дело Hyper/Комисия (T-205/99, Recueil, стр. II-3141, точка 63) и Решение от 27 февруари 2003 г. по дело Bonn Fleisch Ex- und Import/Комисия (T-329/00, Recueil, стр. II-287, точка 46).

24 — Решение от 19 февруари 1998 г. по дело Eyckeler & Malt/Комисия, (T-42/96, Recueil, стр. II-401, точка 81), Решение от 17 септември 1998 г. по дело Primex Produkte Import-Export и др./Комисия (T-50/96, Recueil, стр. II-3773, точка 64) и Решение по дело Bonn Fleisch Ex- und Import/Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 23, точка 46).

да бъде информирана, което предполага дейността на всички органи и институции на държавата да бъде прозрачна и да подлежи на демократичен контрол [25].

94. Член 255 ЕО конкретизира установения в член 1, втора алинея ЕС принцип на прозрачност и същевременно прилага гарантираната в член 42 от Хартата на основните права на Европейския съюз свобода на информацията на гражданите на Съюза [26]. При все това настоящият съдебен спор поставя въпроса за спазването на правата на личността в рамките на административната процедура, в резултат на която Комисията е трябвало да вземе решение относно опрощаването на вносните мита в съответствие с член 239 от МКО. Следователно на жалбоподателя е трябвало да се посочи възможността да подаде искане на основание член 255 ЕО въз основа на специфичната функция на тази разпоредба като общо правно основание само доколкото са липсвали специални разпоредби, въз основа на които да защити правата си. Жалбоподателят обаче при всички случаи е разполагал с право на изслушване, признато от общностната съдебна практика [27], както и с правото на достъп до преписката в рамките на административната процедура пред Комисията.

95. Както Съдът многократно е подчертавал, правото на защита е основно право, неразделна част от общите принципи на правото, за чието спазване следи Съдът [28], като в това отношение той се вдъхновява от общите конституционни традиции на държавите-членки, както и от указанията, съдържащи се в международните актове като Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., към които държавите-членки са се присъединили или в чието изготвяне са участвали [29].

25 — В заключението си, представено на 28 ноември 1995 г. по дело Нидерландия/Съвет (C-58/94, Recueil, стр. I-2169, точки 13—15), генералният адвокат Tesauro също прави разлика между функцията на достъпа до публични документи с цел спазване на правата на личността в рамките на административната процедура и общия интерес на обществеността от информация относно дейността на държавата.

26 — Broberg, M., „Access to documents: a general principle of Community law?“, *European Law Review* (2002 г.), стр. 196, 197, отбелязва, че първата реална стъпка към предоставяне на правото на достъп до документи на общностните институции е направена на 7 февруари 1992 г. с подписването на Заключителния акт от Договора от Маастрихт. В Декларация № 17 от Заключителния акт държавите-членки подчертават тясната връзка между прозрачността на процеса на вземане на решения и демократичния характер на общностните институции. В отговор на Декларация № 17 Съветът и Комисията приемат съвместно Кодекс за поведение относно публичния достъп до документи на Съвета и на Комисията (ОВ L 340, 1993 г., стр. 41). При все това идеите за откритост и достъп до документи са закрепени в общностното право едва с влизането в сила на Договора от Амстердам. Така член 1, параграф 2 ЕС гласи, че решенията в Съюза трябва да се вземат при възможно най-голямо зачитане на принципа на откритост. Новият член 255 ЕО, включен в Договора, гарантира на всеки гражданин на Съюза, както и на всяко физическо или юридическо лице, което пребивава или има седалище в държава-членка, правото на достъп до документите на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията. Това право е установено и в член 42 от Хартата на основните права на Европейския съюз (2000/C 364/01), прогласена на 7 декември 2000 г. Накрая, това право е формулирано по-подробно на равнище вторично общностно право в разпоредбите на Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76).

27 — В Решение от 6 юли 1993 г. по дело CT Control (Rotterdam) и JCT Benelux/Комисия (C-121/91 и C-122/91, Recueil, стр. I-3873, точка 48) на първо място Съдът отбелязва, че процедурата по член 13 от Регламент № 1430/79, предхождаща приемането на решения от Комисията относно възстановяване или опрощаване на вносни мита, включва различни фази, като някои от тях протичат на национално равнище (подаване на искане от заинтересованото предприятие, първа проверка от страна на митническите органи), а други — на общностно равнище (представяне на искането пред Комисията, разглеждане на искането от Комитета по споразуменията за освобождаване от митни сборове, изслушване на експертната група, решение на Комисията, уведомяване на съответната държава-членка). По-нататък Съдът отбелязва, че когато протича в съответствие с общностното право, тази процедура осигурява на заинтересованото лице всички необходими правни гаранции, и по-специално гарантиране на правото на защита.

28 — Решение от 28 март 2000 г. по дело Krombach (C-7/98, Recueil, стр. I-1935, точки 25, 26) и Решение от 15 октомври 2002 г. по дело PVC II (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точка 316).

29 — Вж. Решение от 6 март 2001 г. по дело Connolly/Комисия (C-274/99 P, Recueil, стр. I-1611, точки 37 и 38).

96. Според практиката на Съда правото на достъп до преписката, което е следствие от принципа на спазване на правото на защита, предполага Комисията да предоставя възможност на засегнатото предприятие да се запознае с всички документи, съдържащи се в преписката по разследването, които могат да бъдат относими към неговата защита [30]. Същите обхващат както уличаващите, така и оневиняващите документи, с изключение на търговските тайни на други предприятия, вътрешните документи на Комисията и други поверителни сведения [31].

97. Като не ограничава достъпа до онези документи, на които Комисията е основала неблагоприятното решение, а по-скоро го разпростира върху всички документи, които биха могли да са от значение за защитата на адресата на административното решение, правото на достъп до преписката по смисъла на посочената практика на Съда изглежда има по-голям обхват в сравнение с тълкуването, на което Първоинстанционният съд е основал своето съдебно решение. За сметка на това не може да се оспорва третирането на квалифицираните като поверителни документи, до които поради естеството им следва да няма достъп.

98. Според мен Първоинстанционният съд е тълкувал ограничително правото на достъп до преписката във връзка с административната процедура относно опрощаването на мита по недопустим начин, което по принцип би следвало да се квалифицира като грешка при прилагане на правото.

99. При все това считам, че различието в тълкуването на нормативния обхват на посочения общ принцип на правото само по себе си не може да обоснове отмяната на обжалваното съдебно решение. Напротив, идеята за процесуална икономия и защитната функция на процесуалните гаранции за заинтересованото лице повеляват точно да се провери дали Първоинстанционният съд би стигнал до друг извод, ако при прилагането на общностното право беше взел предвид практиката на Съда.

100. Както всъщност установява Съдът в Решение по дело Hercules Chemicals [32], посочено по-горе, по отношение на правото на достъп до преписката, няма грешка при прилагане на правото, когато Първоинстанционният съд приема, че предоставянето на достъп до всички други документи е нямало да доведе до отмяна на спорното решение на Комисията, и поради това отхвърля довода на жалбоподателя за нарушение на правото на защита.

101. Тази съдебна практика възприема основен принцип на общото административно право и на

30 — В този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 29 юни 1995 г. по дело Solvay (T-30/91, Recueil, стр. II-1775, точка 81) и Решение на Съда от 2 октомври 2003 г. по дело Corus UK/Комисия (C-199/99 P, Recueil, стр. I-11177, точки 125—128).

31 — Вж. Решение от 13 февруари 1979 г. по дело Hoffmann-La Roche/Комисия (85/76, Recueil, стр. 461, точки 9 и 11), Решение от 8 юли 1999 г. по дело Hercules Chemicals/Комисия (C-51/92 P, Recueil, стр. I-4235, точка 75) и Решение от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vunyl Maatschappij и др./Комисия (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точка 315).

32 — Посочено по-горе в бележка под линия 31, точки 80—82.

административнопроцесуалното право на Общността [33], според който съдът може да постанови отмяната на административно решение поради процесуално нарушение само ако нарушението оказва влияние върху съдържанието на това решение.

102. Както правилно посочва генералният адвокат Mischo в заключението си по дело PVC [34], достъпът до преписката не е самоцел, а следва да осигури на заинтересованото лице възможност да упражни ефективно своето право на защита. От това задължително следва, че нередности, свързани с достъпа до преписката, не могат да доведат до отмяна на обжалваното съдебно решение, когато не са оказали влияние върху упражняването на това право.

103. В своето заключение по дело Aalborg Portland [35] генералният адвокат Ruiz-Jarabo Colomer констатира във връзка с посочената по-горе защитна функция на правото на достъп до преписката, че процесуалните нарушения са неотносими, ако въпреки това заинтересованото лице е разполагало с подходящи средства за защита. Следователно искането за отмяна на решение може да бъде уважено само когато следва да се приеме, че при стриктно спазване на процесуалния ред резултатът е можело да бъде по-благоприятен за заинтересованото лице или ако именно поради тази процесуална грешка е невъзможно да се установи дали решението би било друго.

104. Първоинстанционният съд възприема по същество посочената аргументация, като в точка 94 от обжалваното съдебно решение отхвърля оплакването за нарушение на правото на достъп до преписката, приемайки, че когато не са съобщени документи, на които спорното решение не се основава, възможната липса на съобщаване във всеки случай е без значение, като се има предвид, че такива документи не могат по никакъв начин да влияят върху спорното решение. Този извод е част от преценката на фактите от страна на Първоинстанционния съд и от правна гледна точка не може да се оспорва.

105. По отношение на онези документи, на които Комисията е основала спорното решение, следва да се отбележи, че Първоинстанционният съд е съобразил обстоятелството, че при запознаването с преписката, свързана със спорното решение, на 6 август 2002 г. в помещенията на Комисията представителят на жалбоподателя подписва писмена декларация, в която ясно потвърждава, че е имал достъп до всички документи, имащи пряка и косвена връзка със спорната преписка.

33 — Така, за да бъде жалбата за отмяна основателна, е необходимо нарушаване на „съществени“ процесуални правила, като всъщност не става дума за разлика между „съществени“ и „несъществени“ процесуални правила, а за „съществения характер“ на нарушението. Дали е налице съществено процесуално нарушение се преценява съобразно обстоятелствата във всеки отделен случай, тъй като в зависимост от обстоятелствата нарушението на една и съща норма може да бъде повече или по-малко тежко нарушение. По принцип се приема, че са нарушени съществени процесуални правила, когато процесуалната грешка би могла да повлияе върху съдържанието на правния акт или когато процесуалната разпоредба е приета именно с цел защита на заинтересованото лице (Rengeling, H.-W./Middeke, A./Gellermann, M., цитирани в бележка под линия 12, § 7, точка 98, стр. 139). В Решение от 10 юли 1980 г. по дело Distillers Company/Комисия (30/78, Recueil, стр. 2229, точка 26) и в Решение по дело Thyssen Stahl/Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 20, точка 31) Съдът приема, че е налице нарушение на правото на защита, когато при липсата на допуснатата от Комисията грешка е било възможно проведената от нея административна процедура да приключи с друг резултат.

34 — Заключение на генералния адвокат Mischo, представено на 25 октомври 2001 г. по дело PVC (Решение от 15 октомври 2002 г., C-244/99 P и C-251/99 P, Recueil, стр. I-8375), точка 331.

35 — Посочено по-горе в бележка под линия 22, точки 28—30.

Към тази декларация е приложен списък, изброяващ всички документи, до които посоченият представител е имал достъп. Както изрично отбелязва Първоинстанционният съд в точки 99 и 100 от обжалваното съдебно решение, сред тези документи е докладът на мисията на UCLAF от 9 декември 1998 г. и писмото на Комисията/UCLAF от същата дата, изпратено до Постоянното представителство на Турция, за което в производството по обжалване жалбоподателят отново изтъква, че не е било представено. Следователно Първоинстанционният съд е могъл законосъобразно да приеме, че обратно на твърденията си жалбоподателят е разполагал с достъп до тези документи.

106. Що се отнася до искането за достъп до преписката, направено от жалбоподателя след приемането на спорното решение и подаването на жалбата пред Първоинстанционния съд, в точка 102 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд посочва, че това искане не е релевантно при преценката на възможно накърняване на правото на защита на жалбоподателя в административната процедура и не може да засегне законосъобразността на това решение.

107. Изводите на Първоинстанционния съд показват, че той е анализирал възможността разглежданите документи да са били дори и от най-малка полза за жалбоподателя. Поради тази причина Първоинстанционният съд не се е ограничил до въпроса дали липсата на съобщаване на разглежданите документи е повлияло върху съдържанието на окончателното решение.

108. Всъщност изводите на Първоинстанционния съд принципно показват, че разглежданите документи не само че не предоставят на жалбоподателя никакви доводи, но или поради естеството и предмета си не могат да бъдат изтъквани от него, или поради съдържанието си могат да потвърдят заключенията на Комисията или във всеки случай не могат по никакъв начин да ги оборят.

109. Ето защо съм на мнение, че по принцип Първоинстанционният съд е съобразил аналитичния си метод с практиката на Съда и че изводите му са правилни.

110. Накрая, следва да се анализират изводите на Първоинстанционния съд относно отчасти непоследователното поведение на жалбоподателя при упражняване на признатото му право на достъп до преписката. В точка 102 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд всъщност правилно е обърнал внимание на факта, че по време на административната процедура жалбоподателят не е представил никакво искане за достъп до други документи от преписката и че не се е възползвал от направеното на 10 юли 2003 г. предложение на Комисията за достъп до исканите документи. В този контекст жалбоподателят явно изпада в противоречие, когато макар да знае своите пропуски при упражняването на правото на защита, в първоинстанционното производство изтъква нарушение именно на това право, а в производството по обжалване оспорва мотивите на първоинстанционното решение, които от правна гледна точка не подлежат на оспорване.

111. При това положение второто правното основание следва да се отхвърли.

5. Трето правно основание, свързано с разпределянето на тежестта на доказване

112. Установяването на „обстоятелства“ по смисъла на член 239, второ тире от МКО, съответно на „особено положение“ по смисъла на член 905, параграф 2 от Регламента за прилагане на МКО предполага да се посочат, докажат и преценят определени факти и обстоятелства. При все това между страните се спори по въпроса за конкретното разпределяне на тежестта на доказване, като жалбоподателят иска преместване или смекчаване на тежестта на доказване в своя полза. Като в крайна сметка упреква Първоинстанционния съд, че е нарушил процесуалноправните принципи относно тежестта на доказване, жалбоподателят изтъква неправилното прилагане на общностното право и следователно — допустимо правно основание [36].

113. Разглеждането на това правно основание предполага първо да се изложат някои принципни съображения относно разпределянето на тежестта на доказване в контекста на процедурата за възстановяване или опрощаване на вносни сборове.

114. В самото начало следва да се има предвид, че съгласно общопризнатите процесуални правила, който се позовава на условията по дадена разпоредба, е длъжен да докаже, че те са изпълнени [37]. В резултат на това по правило носителят е длъжен да посочи съответните факти и да докаже наличието на „особено обстоятелство“ по смисъла на член 239 от МКО, обосноваващо опрощаването на вносни сборове [38]. Същото важи например за доказването на произхода на стоки, когато от изясняването на този въпрос зависи дали следва да се извърши или не възстановяване на вносни сборове [39].

115. Обратно, когато решава дали е налице „особено обстоятелство“, за което разполага със съответна свобода

36 — Според Rengeling, H./Middeke, A./Gellermann, M., (цитирани в бележка под линия 12), § 28, стр. 502—504, наред с процесуалните разпоредби на Договорите, статутите и Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, общите принципи на общностното право, отнасящи се до производствата, също са част от процесуалните норми, чието нарушение може да е основание за обжалване. Например може да се обжалва по съображение за нарушение на правото на защита на страните в производството, както и за нарушение на принципите за доказателствената тежест или за събирането на доказателства. Относно контрола за правилното прилагане от Първоинстанционния съд на разпоредбите относно доказателствената тежест вж. Решение от 8 юли 1999 г. по дело Anic (C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 96), Решение от 6 януари 2004 г. по дело BAI и Комисия/Bayer (C-2/01 P и C-3/01 P, Recueil, стр. I-23, точки 47, 61 и 117), Решение от 6 април 2006 г. по дело General Motors/Комисия (C-551/03 P, Recueil, стр. I-3173, точки 51 и 52) и Решение от 25 януари 2007 г. по дело Sumitomo Metal Industries и Nippon Steel/Комисия (C-403/04 P и C-405/04 P, Сборник, стр. I-729, точка 39).

37 — В този смисъл вж. също точка 47 от заключението на генералния адвокат Kokott, представено на 8 септември 2005 г. по дело Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, Решение от 9 март 2006 г., Recueil, стр. I-2263).

38 — Така и в Alexander, S., *Zollkodex*, цитиран в бележка под линия 10, преди член 220, точка 4, според когото митнически задълженото лице носи тежестта на доказване и следва да посочи фактите, на които се основава искането му за възстановяване.

39 — Вж. Решение на Съда по дело CT Control (посочено по-горе в бележка под линия 27, точка 39), в което се приема, че не Комисията, а вносителят, който иска възстановяване на вносните мита, е длъжен да докаже произхода на внесения продукт от държава от АКТБ, спрямо която Общността предвижда преференциален режим.

на преценка [40], Комисията е длъжна да посочи фактите и да докаже, че представените от вносителя сертификати са подправени или фалшифицирани. За сметка на това тя не трябва да доказва липсата на особено обстоятелство, когато са изпълнени условията по член 904, буква в) от Регламента за прилагане на МКО, тъй като посочената разпоредба вече съдържа задължителното за Комисията решение на общностния законодател, че в процедурата по член 239 от МКО евентуалната добросъвестност на вносителя не може да бъде взета под внимание като подлежаща на защита.

116. Както вече посочих в уводните си бележки по настоящото дело [41], като въвежда посоченото правило за изключване, общностният законодател инкорпорира дотогавашната практика на Съда, според която представяне, с цел да се получи преференциално третиране на стоките, обявени за редовен внос, на документи, които впоследствие се установява, че са подправени, фалшифицирани или невалидни за горната цел, дори когато тези документи са били представени добросъвестно, не представлява особено обстоятелство, обосноваващо опрощаване на вносните мита. Откакто е постановено основополагащото Решение по дело Van Gend & Loos/Комисия [42], посочената съдебна практика се обосновава в частност с това, че не следва Общността да понася неблагоприятните последици от нарушения. Съдът постановява, че получаването на невалидни сертификати за произход по принцип може да се счита за част от професионалните рискове, на които е изложен всеки икономически оператор предвид характера на извършваната от него дейност, и че този оператор може да предяви иск за обезщетение за вреди срещу извършителя на фалшифицирането.

117. Първоинстанционният съд признава изключения от това правило единствено в онези случаи на фалшифициране, които надхвърлят обичайния търговски риск на съответния икономически оператор, например когато Комисията не е изпълнила задължението си да упражнява надзор [43] или в случай на съучастие на митнически служители в нарушенията [44]. Практиката на Първоинстанционния съд трябва безусловно да се подкрепи, тъй

40 — Така съгласно съдебната практика Комисията е задължена да вземе под внимание всички релевантни факти, за да прецени дали от обстоятелствата по случая произтича особено положение, при което заинтересованото лице не може да се обвини нито в недобросъвестно поведение, нито в груба небрежност по смисъла на член 239, параграф 1 от МКО. В този смисъл вж. Решение на Съда от 15 май 1986 г. по дело Oryzomyli Kavallas и др./Комисия (160/84, Recueil, стр. 1633, точка 16) и Решение на Първоинстанционния съд от 9 ноември 1995 г. по дело France-aviation/Комисия (T-346/94, Recueil, стр. II-284, точки 34 и 36).

41 — Вж. точка 70 по-горе.

42 — Посочено по-горе в бележка под линия 11, точки 15—17.

43 — Решение по дело Eyckeler & Malt/Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 24, точки 189—191 и Решение по дело Kaufring и др., посочено по-горе в бележка под линия 9, точка 218.

44 — В Решение по дело Kaufring и др., посочено по-горе в бележка под линия 9, точка 231, Първоинстанционният съд изтъква, че само грешки, които се дължат на действия на компетентните органи и които не би било разумно да се очаква митнически задълженото лице да може да открие, са основание да не се пристъпва към последващо събиране на митническите сборове. Основен въпрос в посоченото дело заемат редица допуснати от турските органи нередности при транспонирането на Споразумението за асоцииране и на разпоредбите за прилагането му, както и допуснатите от Комисията тежки нарушения във връзка с надзора за прилагането на тези разпоредби. В Решение от 7 юни 2001 г. по дело Rotermund (T-330/99, Recueil, стр. II-1619, точка 58) „особеното положение“ по смисъла на член 239 от МКО е породено от наличието на измамливи действия, единственото разумно обяснение за които е активното съучастие на служител на получаващото митническо учреждение, поради което Първоинстанционният съд стига до извода, че Комисията не е имала право само да иска от жалбоподателя да представи формално и категорично доказателство за подобно съучастие. Посочената съдебна практика се цитира също в Решение от 14 декември 2004 г. по дело Nordspedizionieri (T-332/02, Recueil, стр. II-4405, точка 58).

като тя отчита обстоятелството, че освен в процедурите, които изискват неговото участие, заинтересованият икономически оператор по правило разполага с малко възможности да повлияе върху протичането на митническата процедура и поради това трябва да разчита на добросъвестното изпълнение на задачите от страна на компетентните органи в рамките на система за административно сътрудничество. В това отношение би било несправедливо да се остави това лице да понесе вреди, които всъщност се дължат на нарушения от страна на административните органи.

118. При все това трябва да се има предвид, че тези допуснати от съдебната практика изключения не са нищо друго освен ad hoc адаптиране на постоянната съдебна практика, за да се осигури действителна справедливост във всеки конкретен случай. Като изключения те следва да се тълкуват стриктно [45]. Впрочем това съответства на досегашната общностна съдебна практика, съгласно която опрощаването на вносни сборове може да бъде предоставено само при определени условия и в специално предвидени случаи, така че като изключения от общия режим на вноса съответните разпоредби трябва да се тълкуват стриктно [46]. Поради това тяхното прилагане трябва да се предхожда от строга проверка на фактите и обстоятелствата, като се преценяват приведените доказателства. В съответствие с общопризнатите процесуални правила и предвид ясната практика на Съда след Решение по дело Van Gend & Loos, считам за логично върху жалбоподателя да пада тежестта на доказване, включително и по отношение на наличието на нередностите, които евентуално могат да породят „особено обстоятелство“ по смисъла на член 239 от МКО.

119. Изтъкнатите от жалбоподателя доводи в подкрепа на евентуално преместване на тежестта на доказване не са убедителни.

120. Както Комисията правилно констатира и за разлика от твърденията на жалбоподателя, настоящото дело не се отнася най-вече до въпроса за разпределянето на тежестта на доказване. Въпросът за разпределянето на тежестта на доказване се поставя едва когато твърдението за оспорвани факти е най-малкото prima facie доказуемо. Твърденията на жалбоподателя обаче са лишени от всякакво основание, тъй като Първоинстанционният съд не е установил никакви доказателства в подкрепа на тезата на жалбоподателя, че турските органи не са изпълнили задълженията си по прилагането на Споразумението за асоцииране и са нарушили разпоредбите относно административната помощ. Напротив, от точка 194 от обжалваното съдебно решение е видно, че мисиите на UCLAF са извършени на турска територия в разумен срок след разкриването на първото фалшифициране. Освен това в точка 195 от същото решение Първоинстанционният съд посочва, че турските власти разглеждат много голям брой сертификати, но при все това списъкът със сертификатите, считани от тях за фалшифицирани, е предаден сравнително бързо на митническата служба в Равена. Накрая в точка 196

45 — В съответствие с принципа *„exceptio est strictissimae interpretationis“*. По въпроса за стриктното тълкуване от Съда вж. например Решение от 13 септември 2007 г. по дело Del Cerro Alonso и др. (C-307/05, Сборник, стр. I-7109, точка 39), Решение от 23 февруари 2006 г. по дело Atzeni и др. (C-346/03 и C-529/03, Recueil, стр. I-1875, точка 79) и Решение от 1 април 2004 г. по дело Bellio Fratelli (C-286/02, Recueil, стр. I-3465, точка 46).

46 — Решение на Съда от 11 ноември 1999 г. по дело Söhl & Söhlke (C-48/98, Recueil, стр. I-7877, точка 52); Решение на Първоинстанционния съд по дело Bonn Fleisch Ex- und Import/Комисия (посочено в бележка под линия 23), точка 63.

от своето решение Първоинстанционният съд отбелязва усилената кореспонденция между органите на Общността и турските власти във връзка със спорните сертификати. При тези обстоятелства не може да се оспорва изводът на Първоинстанционния съд за недоказаност на твърдението на жалбоподателя, че от 2000 г. турските власти, и по-специално на Постоянното представителство на Турция, отказват да сътрудничат на Комисията.

121. Според фактическите констатации на Първоинстанционния съд още по-малко са данните за твърдяното съдействие на турските органи при фалшифицирането на разглежданите сертификати за внос, така че опитът на жалбоподателя да сравни фактите в спора по главното производство и тези по дело Kaufring и др. е неубедителен. Обратно на твърденията на жалбоподателя, представянето на документи, оказали се подправени, само по себе си не дава възможност непременно да се заключи, че е налице каквото и да било тайно споразумение между износителите и митническите органи, които ги издават, тъй като в противен случай правилото по член 904, буква в) от Регламента за прилагане на МКО би било излишно.

122. Като се изключи недостатъчната състоятелност на доводите на жалбоподателя, считам, че преместването на тежестта на доказване едва ли би било от полза за искането на жалбоподателя, тъй като Комисията и UCLAF/OLAF служебно са направили всичко необходимо, включително са изпратили мисии за разследване на място, за да изяснят фактите по главното производство със съгласието на турските органи. При това положение поради недоказаност на противното следва да се приеме, че Комисията и турските органи са изчерпали правните възможности на административната помощ, предоставени им от Споразумението за асоцииране. Във връзка с това трябва изрично да се припомни, че Комисията няма самостоятелни правомощия да провежда разследване в трети страни като Турция, а зависи от сътрудничеството на тези трети държави и при отказ за сътрудничество в най-добрия случай може да си направи съответни заключения[47]. Доколкото усилията ѝ не довеждат нито до установяването на сведения за извършителя на фалшифицирането, нито до пораждането на съмнения за неизпълнение на задължения от страна на компетентните органи, не е ясно каква полза биха имали страните от преместване на тежестта на доказване. Същото се отнася и за искането от жалбоподателя смекчаване на тежестта на доказване, тъй като в крайна сметка Комисията е задължена да предостави на Първоинстанционния съд резултатите от разследванията си. Следователно така получената информация е от полза и за жалбоподателя. При това

47 — Alexander, S., *Zollkodex*, цитиран в бележка под линия 10, член 220, точка 72, припомня, че обхватът на разследванията на мисиите на Общността зависи единствено от предмета на разследването и от търпимостта на съответната трета страна към тези разследвания. Търпимостта към общностните мисии вероятно може да бъде изискано в рамките на административната помощ съгласно член 81, параграф 1, второ тире от Регламента за прилагане на МКО и Общността може да участва в разследвания на властите на трети държави в съответствие с член 94, параграф 2, второ изречение от Регламента за прилагане на МКО, но това по никакъв начин не променя факта, че общностните мисии, които извършват собствени разследвания, не могат да се считат за част от системата за административно сътрудничество. Относно правомощията на OLAF в Европейския съюз вж. за сравнение Weitendorf, S., „Die interne Betrugsbekämpfung in den Europäischen Gemeinschaften durch das Europäische Amt für Betrugsbekämpfung (OLAF)“, *Europäisches und internationales Integrationsrecht*, Band 15, Hamburg 2006, S. 243,, както и Kuhl *La protection des intérêts financiers de l'Union et le rôle de l'OLAF vis-à-vis de la responsabilité pénale des personnes morales et des chefs d'entreprises et admissibilité mutuelle des preuves,* Bruxelles, 2005, p. 90, като авторите отбелязват, че и при упражняването на контрол в държавите-членки службата зависи от пълното съдействие на местните органи. В този смисъл извършването на разследвания на място изисква предварително разрешение и надзор от страна на националните органи.

положение единствената възможна цел на оспорването на приетото от Първоинстанционния съд разпределяне на тежестта на доказване е неоснователно да се поставят под съмнение правилните фактически констатации на Първоинстанционния съд. Тъй като установяването и преценката на фактите от страна на Първоинстанционния съд не подлежат на контрол от Съда, това правно основание следва да се отхвърли.

6. Четвърто правно основание във връзка с отхвърлянето на исканията за процесуално-организационни действия и събиране на доказателства

123. С четвъртото си правно основание жалбоподателят се оплаква поради отхвърлянето на искането му за процесуално-организационни действия по реда на член 64, параграф 4 и член 65 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд и съответно поради неправилно прилагане на процесуалното право, което по принцип подлежи на контрол от Съда. При все това Първоинстанционният съд е компетентен да преценява необходимостта от процесуално-организационни действия с оглед на уреждането на спора [48].

124. При тези обстоятелства твърденията на жалбоподателя за процесуални нарушения са неоснователни.

125. Що се отнася до твърдението на жалбоподателя, че не са му били представени докладите на мисиите на UCLAF от 9 и 23 декември 1998 г., следва да се констатира, че в точка 99 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд правилно е приел, че жалбоподателят е имал достъп до тези документи [49]. В отговор на следващото оплакване за непълнота на представените доклади следва да се отбележи, че в точка 88 от настоящата жалба самият жалбоподател признава, че на 12 октомври 2005 г. е получил липсващата част от тези доклади, така че към момента на съдебното заседание на Първоинстанционния съд от 15 ноември 2005 г. е бил запознат с цялото съдържание на тези документи. Следователно искането му за представяне на документите от преписката правилно е трябвало да бъде отхвърлено като безпредметно.

126. Освен това в точка 324 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд посочва, че турските органи ясно са идентифицирали спорните сертификати като фалшифицирани. Първоинстанционният съд стига до извода, че в светлината на материалите по преписката и предвид изложените от жалбоподателя оплаквания се оказва, че съответните мерки, целящи да докажат, че става дума за истински документи, не са нито релевантни, нито необходими

48 — Съгласно член 49 от своя Процедурен правилник Първоинстанционният съд може на всеки етап от производството, след изслушване на генералния адвокат, да вземе решение за всякакво процесуално-организационно действие или за събиране на доказателства. Целта на процесуално-организационните действия е при възможно най-добри условия да се осигури подготвянето на делата за разглеждане, развитието на производствата и решаването на споровете. От постоянната съдебна практика следва, че Първоинстанционният съд е компетентен да прецени необходимостта от събиране на доказателства с оглед решаването на спора. Вж. Решение на Първоинстанционния съд от 22 февруари 2000 г. по дело ACAV и др./Съвет (T-138/98, Recueil, стр. II-341, точка 72) и Решение на Първоинстанционния съд от 16 май 2001 г. по дело Toditec/Комисия (T-68/99, Recueil, стр. II-1443, точка 40). В това отношение Първоинстанционният съд има свобода на преценка в границите, определени с Процедурния правилник.

49 — Вж. точка 105 по-горе.

за произнасянето по настоящия спор. Поради това Първоинстанционният съд, като упражнява признатата му свобода на преценка, решава да не разпорежда тези действия. Това решение не може да се оспорва от правна страна.

127. Следователно и това правно основание трябва да се отхвърли.

7. Пето правно основание на жалбата, свързано с правната квалификация на някои документи и факти във връзка с твърдяното неизпълнение на задължения от страна на турските органи и Комисията

128. В самото начало следва да се отбележи, че с петото си правно основание жалбоподателят оспорва предимно установяването и преценката на фактите от Първоинстанционния съд, които по принцип не могат да са предмет на настоящото производство. Тяхната проверка е допустима само с цел да се упражни контрол върху тяхната правна квалификация и върху правните последици, които Първоинстанционният съд е извел от тях, за да установи липсата на „особено обстоятелство“ по смисъла на член 239 от МКО [50].

129. В допълнение трябва да се отбележи, че доколкото жалбоподателят основава доводите си на разпределяне на тежестта на доказване, различно от постановеното от Първоинстанционния съд [51], тези доводи следва да се отхвърлят предвид моето заключение по третото правно основание.

130. По-нататък ще разгледам твърдяното неизпълнение на задължения от страна на турските органи и на Комисията, на което жалбоподателят основава доводите си във връзка с наличието на „особено обстоятелство“. С цел максимално избягване на повторения, ще се съсредоточа върху онези аспекти, които според мене са от особено значение, и само накратко ще посоча вече разгледаните в моя анализ аспекти.

а) По твърденията за неизпълнение на задължения от страна на турските органи

i) Квалификация на разглежданите 32 сертификата A.TR.1 като фалшифицирани

131. По отношение на квалификацията на разглежданите 32 сертификата A.TR.1 като фалшифицирани е достатъчно да се

50 — След като Първоинстанционният съд е установил или преценил фактите, на основание член 225 ЕО Съдът е компетентен да упражнява контрол върху правната квалификация на тези факти и правните последици, които Първоинстанционният съд е извел от тях. В този смисъл вж. Lenaerts, K./Arts, D./Maselis, I., цитирани в бележка под линия 20, стр. 457, точка 16-007. Както Съдът многократно е постановил, тази правна квалификация всъщност е правен въпрос, който подлежи на контрол от Съда в производството по обжалване. Вж. Решение от 3 март 2005 г. по дело Biegi Nahrungsmittel и Commonfood/Комисия (C-499/03, Recueil, стр. I-1751, точка 41), Решение от 19 октомври 1995 г. по дело Rendo и др./Комисия (C-19/93 P, Recueil, стр. I-3319, точка 26) и Решение от 29 април 2004 г. по дело Парламент/Ripa di Meana и др. (C-470/00 P, Recuiel, стр. I-4167, точка 41).

51 — Точка 108 от жалбата.

напомни, че Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като констатира, че въз основа на предвиденото от общностното право разпределяне на правомощията истинността на турските сертификати е можело да бъде установена само от компетентните турски органи [52]. Както правилно установява Първоинстанционният съд, тези органи са потвърдили неистинския характер на посочените сертификати [53].

ii) По сертификат A.TR.1 WVB D 437214

132. Както Първоинстанционният съд правилно приема в точка 129 и сл., с писмото си от 22 август 2003 г. турските органи са разсеяли всички съмнения, свързани с фалшифицирането на сертификат D 437214.

133. При все това сам по себе си фактът на фалшифициране на разглежданите сертификати не може да обоснове оплакването за неизпълнение на задължения, а още по-малко за съдействие от страна на турските органи. При това положение трябва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, свързан с неизпълнение на задължения при квалификацията на разглежданите 32 A.TR.1 сертификати като фалшифицирани.

iii) Неизпълнение на задължение от страна на турските органи по отношение на печатите

134. Освен това трябва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, свързан с неизпълнение на задължения на турските митнически органи по отношение на печатите, тъй като той не е посочил достатъчно ясно доколко Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, която дава основание да може да се разглежда в производство по обжалване. Дори това обстоятелство само по себе си е достатъчно да обоснове отхвърлянето на този довод като недопустим.

135. Само като предпазна мярка следва да се отбележи, че доколкото от твърдяното подобие между отпечатъците от печатите, положени върху разглежданите сертификати, и тези, положени върху квалифицираните като редовни сертификати, жалбоподателят иска да заключи, че разглежданите сертификати не са фалшифицирани, а само нередовни, на това твърдение трябва да се отговори, че по вече изложените причини от правна гледна точка подобна констатация не може да замени ясната квалификация на турските органи.

iv) Неизпълнение на задължения от страна на турските органи по отношение на регистрирането на официални документи

136. Трябва да се съгласим с Първоинстанционния съд, че нито от Споразумението за асоцииране, нито от

52 — Вж. точка 83 по-горе.
53 — Вж. точка 85 по-горе.

разпоредбите за неговото прилагане следва задължение на турските органи да поддържат съответен регистър. При все това жалбоподателят също правилно преценява в точка 136 от жалбата си, че регистрацията на официални документи е обичайна практика на орган със съответната организация и поради това всъщност следва да се разбира от само себе си. Както отбелязва жалбоподателят, регистрацията е и основа за надлежното изпълнение на задълженията за административна помощ.

137. При все това тази констатация сама по себе си не може да подкрепи твърдението на жалбоподателя, че разглежданите сертификати били истински. На този довод противостоят ясните заключения на турските органи. Напротив, по-голяма тежест имат съображенията на Първоинстанционния съд, че фалшификаторите биха имали интерес да използват за фалшифицираните сертификати регистрационен номер, съответстващ на редовен сертификат. Не е видно в това да е допусната грешка при прилагане на правото.

v) Неизпълнение на задължения от страна на турските органи поради съдействието им за издаването на нередовни сертификати

138. Както вече се отбеляза, по отношение на обстоятелството, че спорните в случая сертификати са били фалшифицирани, Първоинстанционният съд правилно заключава, че като такова то не позволява да се направи извод за участие на турските органи в това фалшифициране.

vi) Неизпълнение на задължения от страна на турските органи в рамките на административната помощ

139. В точки 194—206 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че сътрудничеството от страна на турските органи е било напълно коректно. Във връзка с това Първоинстанционният съд отбелязва, че проверката на разглежданите сертификати е започната от самите турски органи и че тези органи са разгледали неколкостотин сертификата в разумен срок, предали са резултатите от своята проверка на общностните органи и освен това са дали възможност да се извършат на място няколко мисии на Комисията в Турция. От правна гледна точка тези констатации не подлежат на оспорване.

140. Твърденията на жалбоподателя за опити на турските органи да укрият факти или да осуетят разследванията, също не позволяват да се направи изводът, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, когато е извършил преценка на представените му факти и обстоятелства, още повече че тези твърдения нито са достатъчно обосновани, нито са подкрепени от някакви доказателства.

141. Доколкото жалбоподателят се позовава на споменатата от него процедура пред Zollkriminalamt Köln (митническа полиция в Кьолн) (Германия) или пред Finanzgericht Hamburg (съд по финансовоправни въпроси в Хамбург) (Германия), трябва да се отбележи, че това е процедура,

която явно няма нищо общо със спорната в случая процедура по възстановяване и Комисията не е била уведомена за нея в преписката по процедурата за възстановяване. В това отношение посоченият довод трябва да се отхвърли като неотносим.

142. Също толкова нерелевантни са твърденията на жалбоподателя във връзка със сертификатите D 141591 и D 412662, тъй като никой от тях не е бил предмет на спорното решение на Комисията. В точка 199 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отбелязва, че сертификат D 141591 не е част от спорните в конкретния случай сертификати, тъй като жалбоподателят нито е обжалвал обмитяването, последвало установяването на фалшифициране, нито е искал възстановяване на събраните мита, като така косвено е признал неистинския характер на въпросния сертификат.

vii) Неизпълнение на задължения от страна на турските органи поради други обстоятелства и поради осуетяване на разследванията в Mersin

143. Другите твърдения на жалбоподателя за евентуално неизпълнение на задължение от турските органи трябва да се отхвърлят. Всъщност те целят да поставят под съмнение фактическите констатации на Първоинстанционния съд, без обаче ясно да посочват къде е допусната грешка при прилагане на правото.

144. Първоинстанционният съд правилно приема, че позоваването на жалбоподателя на разговорите му със службата за икономически работи към турския министър-председател и на прекратяването на досъдебното наказателно производство срещу неговия вносител, г-н Akman, е нерелевантно подобно на недоказаните твърдения на жалбоподателя, че турските органи осуетили разследванията на Комисията в Турция въпреки няколкото мисии на UCLAF на място. Противно на становището на жалбоподателя, тези твърдения не влияят върху преценката на фактите. Във всеки случай те не позволяват да се направи извод нито за нередовност на сертификатите, нито за неизпълнение на задължения от турските органи.

б) По твърденията за неизпълнение на задължения от страна на Комисията

145. Жалбоподателят упреква Комисията в неизпълнение на общо четири задължения, които според него представляват „особени обстоятелства“ по смисъла на член 239 от МКО. В обжалваното съдебно решение обаче Първоинстанционният съд заключава, че Комисията не е нарушила задълженията си. Трябва изцяло да се съгласим с тази преценка, както ще бъде посочено по-нататък.

i) Неизпълнение на задължение за надзор върху преференциалния режим по отношение на Турция

146. На първо място, Първоинстанционният съд правилно е констатирал, че

твърденията за неизпълнение на задълженията за надзор и контрол върху прилагането на Споразумението за асоцииране трябва да се разгледат в контекста на задължението на Комисията по силата на член 211 ЕО и на принципа на доброто управление да осигури правилното прилагане на Споразумението за асоцииране [54]. Първоинстанционният съд отбелязва, че това задължение следва също от самото Споразумение за асоцииране и от различните решения на Съвета за асоцииране [55].

147. След преценка на всички обстоятелства по случая Първоинстанционният съд приема, че Комисията е направила необходимото, за да осигури правилното прилагане на Споразумението за асоцииране с Турция. В точка 238 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд правилно подчертава обстоятелството, че Комисията е провела разследвания на турска територия веднага след появата на първите признаци на фалшифициране на сертификати за движение.

148. В съответствие с общопризнатите процесуални правила Първоинстанционният съд възлага на жалбоподателя тежестта на доказване по отношение на евентуалното неизпълнение на задължения от страна на Комисията. Във връзка с това Първоинстанционният съд отхвърля както общите твърдения и подозрения на жалбоподателя, така и неговия опит да направи аналогия с фактите, във връзка с които е постановено Решение по дело Kaufring и др., посочено по-горе. По-специално Първоинстанционният съд отбелязва, че те не са сравними с фактите, разгледани по настоящото дело, тъй като в Решение по дело Kaufring и др. Първоинстанционният съд е установил, че турските власти са допуснали тежки нарушения, сред които по-специално липса на транспониране на разпоредбите на Споразумението за асоцииране, които са засягали целия износ на телевизори от Турция. Посочените нарушения са довели до възникването на нередности, свързани с износа, като са поставили износителите в особено положение по смисъла на член 239 от МКО. За разлика от това, според Първоинстанционния съд в настоящия случай не е било доказано подобно неизпълнение на задължения, свързани със спорните сертификати.

149. Действително към момента на осъществяването на обстоятелствата в основата на настоящия правен спор не са съществували никакви данни в подкрепа на констатацията за системни нарушения на разпоредбите на Споразумението за асоцииране, които да дават основание на Комисията за по-голяма бдителност при надзора върху преференциалния режим по отношение на Турция. Поради това не е налице неизпълнение на задължение, за което да отговаря Комисията. Следователно Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото при преценката на фактите и обстоятелствата.

ii) Неизпълнение на задължение, изведено от пропуснато изпращане на отпечатъци от печати

150. В обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд правилно

54 — Решение по дело Kaufring и др., посочено по-горе в бележка под линия 9, точка 257 и Решение по дело Eyckeler & Malt/Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 24, точка 165, Решение на Съда от 26 февруари 1986 г. по дело Krohn/Комисия (175/84, Recueil, стр. 753, точка 17).

55 — Решение по дело Kaufring и др., посочено по-горе в бележка под линия 9, точка 258.

заключава, че нито Турция, нито Комисията са били задължени съгласно приложимите в случая разпоредби да изпратят образци от печатите или от подписите. Следователно фактът, че Комисията е пропуснала да изпрати отпечатъците от печатите на италианските митнически органи, не може да съставлява неизпълнение на задължения.

151. Обратно на това, което поддържа жалбоподателят, по-специално от член 93 от Регламента за прилагане на МКО също не произтича задължение за изпращане на отпечатъци от печатите. Ясният текст на разпоредбата се отнася не до спорните в случая сертификати A.TR.1, а единствено до формулярите APR и сертификатите за произход „форма А“, свързани от своя страна само с вноса на стоки с произход от развиващите се страни [56].

152. Обратно на това, което поддържа жалбоподателят, решенията, приети съгласно Споразумението за асоцииране между Общността и Турция, не обявяват член 93 от Регламента за прилагане на МКО за приложим по аналогия. Същото се отнася и за член 4 от Решение № 1/96. Обратно на това, което твърди жалбоподателят, тази разпоредба в никакъв случай не обявява член 93 от Регламента за прилагане на МКО за приложим в конкретния случай. Жалбоподателят не преценява правилно, че разпоредбите на общностното митническо законодателство са приложими в обхвата на Споразумението за асоцииране само тогава и доколкото това е изрично предвидено в Споразумението за асоцииране, съответно в приетите въз основа на него решения. Член 93 от Регламента за прилагане на МКО обаче никога не е бил включен в приложното поле на Споразумението за асоцииране. Съответно и жалбоподателят не може да посочи нито една норма, въз основа на която член 93 от Регламента за прилагане на МКО би трябвало да бъде приложим по аналогия в конкретния случай.

153. При това положение следва да се приеме, че в конкретния случай член 93 от Регламента за прилагане на МКО не е приложим нито въз основа на своя текст, нито по силата на Споразумението за асоцииране с Турция.

iii) Неизпълнение на задължение за своевременно предупреждаване на вносителите

154. Самото понятие за неизпълнение на задължение за своевременно предупреждаване на вносителите предполага да е налице такова общностноправно задължение на Комисията. При все това в точка 270 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд, позовавайки се на общностната съдебната практика [57], правилно констатира, че нито една разпоредба на общностното право не задължава изрично Комисията

56 — Тази констатация следва от член 67, параграф 1 във връзка с член 80, буква а) от Регламента за прилагане на МКО, които се отнасят до митническите преференциални режими спрямо развиващите се страни. Вж. също прегледа на преференциалните сертификати за произход и сертификати за пускане в свободно обращение в: Lux, M., *Das Zollrecht der EG*, Köln 2003, S. 136. Преференциалните сертификати за стоки от Турция носят съкращението „A.TR“, докато „форма А“ се употребява за стоки с произход от развиващите се страни, към които се прилага Общата система за преференции (GSP) като самостоятелен инструмент на търговията на Общността с трети държави.

57 — Решение на Съда от 7 септември 1999 г. по дело De Haan Beheer (C-61/98, Recueil, стр. I-5003, точка 36), Решение по дело Nyper/Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 23, точка 126).

да предупреждава вносителите при съмнения относно действителността на митническите операции, извършени от последните в рамките на преференциален режим.

155. Този факт обаче не изключва възможността по силата на общото си задължение да полага дължимата грижа Комисията при определени обстоятелства да е длъжна да предупреди всички вносители в Общността. Подобно задължение за предупреждаване може обаче да възникне едва когато Комисията има сериозни съмнения относно редовността на голям брой износни операции, извършени в рамките на преференциален режим [58].

156. Както установява Първоинстанционният съд в точка 273, жалбоподателят не е могъл да докаже по убедителен начин наличието на тежки нарушения от страна на турските власти, които засягат целия износ на концентрати от плодов сок и допринасят за движението на фалшифицирани сертификати. При това положение не е била възможна никаква аналогия с фактите, във връзка с които е постановено Решението по дело Kaufring и др., посочено по-горе.

157. Твърденията на жалбоподателя в настоящото производство по обжалване не дават възможност да се стигне до различен извод, тъй като оплакването му в точки 225—226 от настоящата жалба се отнася изрично до издаването на „нередовни“, но все пак не на „фалшифицирани“ сертификати за движение, така че жалбоподателят отново не представя доказателство за съдействие на турските органи при фалшифицирането. Освен това жалбоподателят се основава на недопустим довод, тъй като твърденията му не са насочени изключително към упражняване на съдебен контрол върху правилността на решението на Първоинстанционния съд, а изрично имат за цел отново да се установят фактите, което е извън компетентността на Съда в производството по обжалване.

158. При все това следва да се посочи, че в точка 274 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е съобразил факта, че спорните в случая вносни операции на жалбоподателя са извършени в периода от април 1995 г. до ноември 1997 г., докато съмненията относно истинността, съответно редовността на съдържанието на турските A.TR.1 сертификати възникват едва след това, а именно от края на 1998 г. Поради това Комисията е била в състояние да си даде сметка за наличието на фалшифицирани сертификати едва след откриването от италианските власти на първия фалшифициран сертификат и започването на процедурата по разследване. От гореизложеното следва да се заключи, че дори да се предположи, че от 1998 г. Комисията е била длъжна да предупреди вносителите от Общността, това не би имало никакви последици за спорните в случая вносни операции от периода 1995—1997 г.

159. Следователно Първоинстанционният съд правилно е констатирал, че не е налице задължение на Комисията за своевременно предупреждаване на вносителите.

58 — Вж. Решение по дело Nyper/Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 23, точка 128.

iv) Неизпълнение на задължение за изясняване и преценка на фактите по време на разследванията в Турция

160. По отношение на твърдението за неизпълнение на задължение за изясняване и преценка на фактите по време на разследванията в Турция Първоинстанционният съд в точка 284 от обжалваното съдебно решение не е допуснал грешка при прилагане на правото, като приема, че жалбоподателят не е успял да подкрепи доводите си с доказателства. При преценката на фактите Първоинстанционният съд правилно е заключил, че чрез мисиите Комисията надлежно е проверила и преценила всички релевантни факти.

161. Доколкото с това правно основание жалбоподателят отново твърди грешка при прилагане на правото относно разпределянето на тежестта на доказване, посоченият довод трябва да се отхвърли предвид заключението ми по третото правно основание.

162. Освен това следва да се отбележи, че жалбоподателят се основава на недопустим довод и поради това, че твърденията му не са насочени изключително към упражняване на съдебен контрол върху правилността на решението на Първоинстанционния съд, а изрично имат за цел отново да се установят фактите. По-специално жалбоподателят не е в състояние достатъчно ясно да посочи в какво се състои твърдяната от него грешка на Първоинстанционния съд при прилагане на правото. Тъй като не отговаря на процесуалните изисквания относно основанията за обжалване, това правно основание трябва да се отхвърли.

в) Междинно заключение

163. Предвид изложеното дотук е необходимо да се приеме, че в случая нито турските органи, нито Комисията са нарушили задълженията си и следователно в това отношение не е налице „особено положение“ по смисъла на член 239 от МКО и член 905 от Регламента за прилагане на МКО. Поради това и петото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

8. По шестото правно основание, изведено от несезиране на Митническия комитет или Съвета за асоцииране от страна на Комисията

164. С шестото си правно основание жалбоподателят изтъква, че Комисията не се е обърнала към Митническия комитет, съответно Съвета за асоцииране, за да предотврати нередностите в търговията между Общността и Турция. Според жалбоподателя в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като само е описал договорно определените задължения на Съвета за асоцииране и на Смесения митнически комитет, без обаче да даде правна квалификация на тези разпоредби в контекста на конкретния случай. Освен това Първоинстанционният съд не направил налагащите се правни изводи относно необходи-

мото поведение на Комисията въз основа на представените факти [59].

165. Този довод не може да бъде приет, тъй като в точка 239 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд безспорно е разгледал обстоятелствата по спора в главното производство, за да установи дали в случая са налице предпоставките за сезиране на Смесения митнически комитет.

166. Правно основание за предприемането на действия от този орган по инициатива на Комисията би могло да е член 52, параграф 2 от Решение№ 1/95, съгласно който договарящите страни се консултират в този комитет по всички въпроси, свързани с прилагането на посоченото решение, които създават трудности за някоя от тях. При възникването на подобни трудности по силата на член 52, параграф 1 от Решение№ 1/95 посоченият комитет би имал правомощието да изготвя съответни препоръки за правилното функциониране на Митническия съюз, предназначени за Съвета за асоцииране. При все това най-вероятно не са съществували никакви данни за сериозни трудности. Напротив, следва да се приеме, че предвид сътрудничеството на турските органи сезирането на тези органи не е било нито необходимо, нито оправдано.

167. В този смисъл в точка 239 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е установил, че жалбоподателят не е могъл да докаже, че Комисията се е натъкнала на трудности в рамките на договорената с Република Турция административна помощ, които да обосноват обсъждането от тези органи на специфични мерки срещу тези трудности.

168. Ето защо Първоинстанционният съд правилно приема, че не може да се установи аналогия с фактите, във връзка с които е постановено Решение по дело Kaufring и др., посочено по-горе, най-малкото поради факта, че по отношение на спорните сертификати за движение не са били установени подобни нарушения на турските органи, които да породят особено положение [60].

169. Поради това Комисията не е била задължена да сезира Митническия комитет или Съвета за асоцииране. Следователно това правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

9. По седмото правно основание, изведено от неправилна преценка на законния интерес на жалбоподателя по отношение на A.TR.1 WVB D 437214

170. Доколкото във връзка със седмото си правно основание жалбоподателят явно

59 — Точка 240 от жалбата.

60 — Вж. точка 148 по-горе.

се позовава на тригодишния срок, установен в член 221, параграф 3 от МКО [61], за да избегне задължението за плащане на вносни мита, на това следва да се отговори, че този довод се основава на неправилно тълкуване на общностното право.

171. От една страна, доводът не е съобразен с факта, че настоящото дело се отнася до опрощаването или възстановяването на митнически сборове по реда на член 239 от МКО, а не, както вероятно приема жалбоподателят, до случая, в който не се пристъпва към последващо вземане под отчет на основание член 220, параграф 2, буква б) от МКО и към който е приложим член 221, параграф 3 от МКО [62].

Тук става дума за две различни процедури с различни процесуални и материални изисквания, които следва да се разглеждат независимо една от друга [63]. В този контекст хипотетични съображения за евентуална приложимост на посочената разпоредба, в случай че Първоинстанционният съд беше постановил друго, следва да се отхвърлят като нерелевантни.

172. От друга страна, тези съображения се основават на погрешната от правна гледна точка теза, че Първоинстанционният съд е трябвало да отмени спорното решение по процесуални съображения. Както обаче правилно отбелязва Първоинстанционният съд в точка 133 от обжалваното съдебно решение, и частична отмяна на спорното решение е можела да доведе само до постановяването на ново, по същество еднакво решение. Макар и да е вярно, както отбелязва Първоинстанционният съд в точка 128 от обжалваното съдебно решение, че към датата на приемането на спорното решение, т.е. на 18 декември 2002 г., предвид двусмислените изявления на турските органи Комисията не е можела основателно да заключи, че сертификат D 437214 е бил фалшифициран, в крайна сметка този извод на Комисията се оказва обективно верен, както в крайна сметка потвърждава писмото на турските органи от 22 август 2003 г. Съгласно общностната съдебна практика жалбоподателят няма законен интерес от отмяна на съответното решение поради порок във формата му, когато отмяната на това решение може само да доведе до

61 — В точка 254 от жалбата си жалбоподателят се позовава на „тригодишния срок по член 218, параграф 3 от МКО“, който обаче, за разлика от твърдяното от жалбоподателя, не е давностен срок. Обратно, разпоредбата определя специален срок, в който следва да се извърши вземането под отчет на размера на митническото задължение. Този срок се прилага спрямо случаи, различни от общия случай на възникване на митническото задължение, и поради това и спрямо последващото събиране на митнически сборове съгласно член 220 от МКО, което жалбоподателят явно има предвид (вж. Alexander, S., *Zollkodex*, цитиран в бележка под линия 10, член 218, точка 6).

62 — В този смисъл вж. Galera Rodrigo, S.: *Derecho aduanero español y comunitario,* Madrid 1995, p. 312; Bleihauer, H. J., *„Lehrbuch des Europäischen Zollrechts“*, цитиран в бележка под линия 10, стр. 416. Последният приема, че последващото вземане под отчет съгласно член 220 от МКО може да се извърши след взето решение (благоприятно за лицето, отговорно за плащането) относно опрощаването или възстановяване на мита по реда на член 239 от МКО едва когато митническото задължение отново става изискуемо по силата на член 242 от МКО, например в случай на опрощаване или възстановяване поради допуснати грешки. По настоящото дело обаче явно не съществува подобна съвкупност от обстоятелства, тъй като преди решението на Комисията не е постановено благоприятно решение за опрощаване или възстановяване по член 239 от МКО по отношение на спорните сертификати за движение на стоки. Също така не са налице обстоятелствата, в които според Huchatz, W., *„Lehrbuch des Europäischen Zollrechts“*, цитиран в бележка под линия 10, стр. 379, 380, по принцип е възможно последващо вземане под отчет съгласно член 220 от МКО. Такъв бил, от една страна, случаят, когато размерът на сборовете не е бил взет под отчет от администрацията в сроковете за вземане под отчет по членове 218 и 219 от МКО, а от друга страна, случаят, когато е бил взет под отчет размер, по-нисък от дължимия по закон.

63 — Вж. Alexander, S., *Zollkodex*, цитиран в бележка под линия 10, преди член 218, точка 8, който обръща внимание на различните условия за опрощаване или възстановяване по член 239, параграф 1, второ тире от МКО и за хипотезата, при която не се допуска последващо събиране съгласно член 220, параграф 2, буква б) от МКО. Според автора това обстоятелство изисква успоредното провеждане на процедурите.

постановяването на ново решение, което по същество е еднакво с отмененото [64]. При това положение решението на Първоинстанционния съд не може да се оспорва от правна гледна точка.

173. Следователно и това правно основание трябва да се отхвърли.

10. По осмото правно основание, свързано с преценка на съображенията за справедливост и на рисковете

174. Както отбелязва Първоинстанционният съд в точка 295 от обжалваното съдебно решение, в спорното решение Комисията не се е произнесла по въпроса дали жалбоподателят е положил дължимата грижа или е допуснал небрежност. Въз основа на това Първоинстанционният съд заключава, че доводът на жалбоподателя, свързан с липсата на груба небрежност от негова страна, е неотносим и поради трябва да се отхвърли.

175. Доколкото жалбоподателят изтъква, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като не е извършил преценка на съображенията за справедливост и на рисковете, този довод не може да бъде приет, тъй като Първоинстанционният съд въобще не е имал подобно задължение.

176. Както жалбоподателят сам признава в точки 257—258 от жалбата, по правило общностното право не защитава оправданите правни очаквания на икономическите оператори за валидност на лицензиите за внос, които впоследствие се казват фалшифицирани, тъй като това е част от обичайния търговски риск [65]. В разпоредбата на член 904, буква в) от Регламента за прилагане на МКО общностният законодател вече е направил ясна преценка на рисковете, която обвързва общностните юрисдикции при тълкуването на общностното право.

177. Що се отнася до твърдението на жалбоподателя, изведено от общностната съдебна практика, че Комисията е трябвало да извърши обща преценка на съображенията за справедливост и на рисковете, следва да се отбележи, че жалбоподателят не може да се основава точно на посочената от него съдебна практика. В посоченото от него Решение по дело Bonn Fleisch [66] е установено неизпълнение от страна както на митническите органи в държавите-членки, така и на Комисията на задължението им за полагане на дължимата грижа, за което в конкретния случай липсват каквито и да било данни [67]. Същото се отнася за посоченото Решение по дело Eyckeler & Malt [68].

178. Следователно и това правно основание трябва да се отхвърли като явно неоснователно.

64 — Решение на Съда от 6 юли 1983 г. по дело Geist/Комисия (117/81, Recueil, стр. 2191, точка 7), Решение на Първоинстанционния съд от 18 декември 1992 г. по дело Díaz García/Парламент (T-43/90, Recueil, стр. II-2619, точка 54), Решение от 20 декември 2000 г. по дело Orthmann/Комисия (T-261/97, RecFP, стр. I-A-181 и II-829, точки 33 и 35) и Решение от 3 декември 2003 г. по дело Audi/СХВП (T-16/02, Recueil, стр. II-5167, точки 97 и 98).

65 — Вж. точки 70, 112—115 по-горе.

66 — Посочено по-горе в бележка под линия 23, точки 115—117.

67 — Вж. точки 163 и 169 по-горе.

68 — Посочено по-горе в бележка под линия 24.

11. По деветото правно основание, изведено от нарушение на член 220, алинея 2, буква б) от МКО

179. С деветото си правно основание жалбоподателят изтъква нарушение на член 220, алинея 2, буква б) от МКО, който ограничава последващото вземане под отчет (последващото събиране) по съображения за защита на оправданите правни очаквания и за правна сигурност [69]. Разпоредбата има за цел да защити оправданите правни очаквания на лицето, отговорно за плащането, във връзка с точността на всички данни, взети под внимание в решението да се пристъпи или не към последващо събиране на сборовете [70].

180. Съгласно тази разпоредба националните органи могат да не пристъпят към последващо събиране на митнически сборове само когато са изпълнени кумулативно три условия. Ако тези условия са изпълнени, лицето, отговорно за плащането, има право да не пристъпва към последващо събиране [71]. На първо място, дължимите сборове трябва да не са били събрани в резултат на грешка от страна на компетентните органи. На второ място, допуснатата от тях грешка трябва да е такава, че да не е било възможно да бъде открита от добросъвестното лице, отговорно за плащането, въпреки професионалния му опит и положената от него дължима грижа. На последно място, лицето, отговорно за плащането, трябва да е спазило всички разпоредби на действащото законодателство, свързани с митническото деклариране [72].

181. Между страните по делото по същество се спори за понятието „грешка“, като в конкретния случай жалбоподателят приема, че това условие от фактическия състав е изпълнено. Той упреква Първоинстанционния съд, че не е взел под внимание определени действия на турските органи при издаването и използването на разглежданите в случая 32 сертификата A.TR.1.

182. Този довод не може да бъде приет по правни и фактически съображения.

183. На първо място, следва да се има предвид, че добросъвестното представяне на фалшифицирани официални документи, което в частност е възможно при фалшифицирани преференциални сертификати, от правна гледна точка не може да доведе до „грешка“ по смисъла на член 220, параграф 2, буква б) от МКО [73]. За да се приеме наличието на подобна

69 — Решение на Съда от 16 юни 1992 г. по дело Belovo (C-187/91, Recueil, стр. I-4937, точка 14) и Решение на Съда от 5 октомври 1988 г. по дело Padovani (210/87, Recueil, стр. 6177, точка 6).

70 — Решение по дело Mecanarte, посочено по-горе в бележка под линия 11, точка 19 и Решение от 14 ноември 2002 г. по дело Ilumitrónica, C-251/00, Recueil, стр. I-10433, точка 39.

71 — Решение на Съда от 1 април 1993 г. по дело Hewlett Packard France (C-250/91, Recueil, стр. I-1819, точка 12), Решение по дело Faroe Seafood и др. (посочено по-горе в бележка под линия 13, точка 84) и Решение от 19 октомври 2000 г. по дело Sommer (C-15/99, Recueil, стр. I-8989, точка 35).

72 — Решение по дело Hewlett Packard France (посочено по-горе в бележка под линия 71, точка 13), Решение по дело Faroe Seafood и др. (посочено по-горе в бележка под линия 13, точка 83), Решение от 26ноември 1998 г. по дело Covita (C-370/96, Recueil, стр. I-7711, точки 25—28) и Решение от 11 октомври 2001 г. по дело William Hinton& Sons (C-30/00, Recueil, стр. I-7511, точки 68, 69, 71 и 72).

73 — В този смисъл и Alexander, S., *Zollkodex*, цитиран в бележка под линия 10, член 220, точки 18 и 65.

„грешка“, практиката на Съда изисква да е налице определено действие от страна на митническите органи и причинно-следствена връзка между това действие и допуснатата от тях грешка [74].

184. Изхождайки от посочената съдебна практика, според мен е обосновано правното понятие за „грешка“ да се разграничи от това за „фалшифициране“ така, че първото задължително да предполага (дори и обективно погрешно) действие от страна на митническите органи в рамките на тяхната компетентност [75], докато „фалшифициране“ по принцип да включва умишлено действие на неоправомощени трети лица [76]. От това е видно, че двете понятия са свързани с коренно различни фактически положения.

185. Поради това отговорно за плащането лице, което добросъвестно се позовава на фалшифицирани преференциални сертификати, неиздадени от компетентните органи на трети държави, не могат да получат защита на оправданите правни очаквания на основание на тази разпоредба [77]. Тази теза съвпада с практиката на Съда относно приложното поле на посочената разпоредба. В съответствие с практиката на Съда относно опрощаването, съответно възстановяването на вносни сборове на основание член 239 от МКО, и при последващото вземане под отчет съгласно член 220 от МКО, се приема, че фалшифицираните преференциални сертификати са част от търговския риск, срещу който вносителят трябва сам да вземе предпазни мерки [78]. Обстоятелството, че вносителят е добросъвестен, не го освобождава от отговорността да погаси митническото задължение, тъй като той е декларатор на внесената стока. Вносителят трябва сам да отговаря за плащането на митническите сборове и за редовността на представените от него документи на митническите органи, дори ако повече не може да прехвърли своите загуби [79]. Поради това по принцип вносителят трябва сам да отговаря за евентуална несъстоятелност като последица от неопрощаването на мита. Размерът на митническото задължение, чието опрощаване се иска, освен това сам по себе си не представлява критерий, който може да

74 — Вж. Решение по дело Mecanarte (посочено по-горе в бележка под линия 11, точка 23) и Решение по дело Ilumitrónica (посочено по-горе в бележка под линия 70, точка 42), Определение на Съда от 9 декември 1999 г. по дело CPL Imperial 2 и Unifrigo/Комисия (C-299/98 P, Recueil, стр. I-8683, точка 32).

75 — Според Съда понятието за грешка не се ограничава само до обикновени печатни или аритметични грешки на компетентните органи, а обхваща всякаква грешка, която опорочава въпросното решение, какъвто е по-специално случаят при неправилно тълкуване или прилагане на приложимите правни разпоредби. Вж. Решение по дело Mecanarte, посочено по-горе в бележка под линия 11, точка 20.

76 — В този случай умишленото действие на неоправомощени трети лица се състои в съставянето на неистински документ или в преправяне на вече съществуващ истински документ с цел въвеждане в заблуждение по отношение на авторството.

77 — Решение по дело Pascoal & Filhos (посочено по-горе в бележка под линия 11, точка 59 и сл.). Sack, J., цитиран в бележка под линия 7, том I, С. II, точка 79, стр. 26, посочва, че в контекста на последващото събиране на митнически сборове не може да има защита на оправданите правни очаквания при представяне на подправени или фалшифицирани документи, тъй като иначе в тези случаи на практика никога не би могло да се извърши последващо събиране на сборовете и неимоверно би се насърчила употребата на подобни документи. Освен това той се позовава на разпоредбата на член 904, буква в) от Регламента за прилагане на МКО.

78 — Определение по дело CPL Imperial 2 и Unifrigo/Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 74, точка 37 и сл.), Решение на Първоинстанционния съд от 9 юни 1998 г. по дело CPL Imperial 2 и Unifrigo/Комисия (T-10/97 и T-11/97, Recueil, стр. II-2231, точка 62 и сл.).

79 — Решение по дело Van Gend & Loos, посочено по-горе в бележка под линия 11, точки 16 и 17. Според Dolfen, M., „Nacherhebung, Erstattung und Erlass von Abgaben nach dem neuen Zollkodex“, *Europäische Zeitschrift für Wirtschaftsrecht*, Heft 24/1993, S. 759 единствено лицето, отговорно за плащането, носи риска, когато при последваща проверка търговски документ, например за произход на стока, се оказва подправен.

повлияе върху преценката на условията за опрощаването[80]. От друга страна, не може да се очаква от Общността да понесе неблагоприятните последици от неправомерното поведение на трети лица.

186. Посочената съдебна практика следва да се приложи към настоящия случай. Във връзка с това следва да се посочат правилните фактически констатации на Първоинстанционния съд, според които разглежданите 32 сертификата A.TR.1 са фалшифицирани документи, съставени без съдействие на турските органи. Предвид недостатъчните доказателства, приведени от жалбоподателя, Първоинстанционният съд е нямал основания да приеме, че са били налице определени действия от страна на компетентните органи при съставянето на фалшифицираните документи. Следователно Първоинстанционният съд правилно е отхвърлил третото правно основание като неоснователно.

187. Предвид факта, че обжалваното съдебно решение не нарушава член 220, параграф 2, буква б) от МКО, деветото правно основание на жалбоподателя също следва да се отхвърли като явно неоснователно.

V — Заключение на анализа

188. Предвид всички гореизложени съображения жалбата е неоснователна. Следователно тя трябва изцяло да се отхвърли.

VI — По съдебните разноски

189. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим в производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Жалбоподателят е загубил делото и следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането, направено от Комисията в този смисъл.

80 — Размерът на митническото задължение на жалбоподателя е свързан с икономическото значение на стоките, и по-специално с размера на митата и таксите върху тези стоки. Фактът, че исканият размер на вносните мита може да бъде висок, попада в категорията на професионалните рискове, на които е изложен икономическият оператор (вж. в този смисъл Решение по дело Faroe Seafood и др., посочено в бележка под линия 13, точка 115). Размерът на задължението, чието опрощаване се иска, следователно сам по себе си не е критерий, който може да повлияе върху преценката на условията за опрощаване (Решение на Първоинстанционния съд от 13 септември 2005 г. по дело Ricosmos/Комисия, T-53/02, Recueil, стр. II-3171, точка 161).

VII — Заключение

190. В светлината на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да приеме следното решение:

— да отхвърли изцяло жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски, включително направените в първоинстанционното производство.